

ROBERT LUDLUM

BOURNEOVA
TOTOŽNOST

ROBERT LUDLUM

**BOURNEOVA
TOTOŽNOST**

2016

Copyright © 1977 by Robert Ludlum
Translation © 1999 by Karel Šmejkal
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE IDENTITY,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York, 1988,
přeložil Karel Šmejkal
Odpovědný redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-150-0

VĚNOVÁNO GLYNYS,

mimořádné osobnosti, kterou všichni zbožňujeme.

S láskou a hlubokou úctou.

Předmluva

The New York Times
pátek, dne 11. července 1975
TITULNÍ STRANA

Diplomat údajně ve spojení s teroristou na útěku, známým pod jménem Carlos

PAŘÍŽ, 10. července – Francie dnes vypověděla tři vysoké kubánské diplomaty v souvislosti s celosvětovým pátráním po muži jménem Carlos, který je považován za klíčovou osobnost v síti mezinárodních teroristů.

Podezřelý, jehož pravé jméno je pravděpodobně Iljič Ramirez Sanchez, je hledán pro možnou účast v případě zabití dvou francouzských pracovníků kontrarozvědky a jednoho libanonského informátora. K neštěstí došlo dne 27. června v Paříži v soukromém bytě v Latinské čtvrti.

Tyto tři vraždy přivedly místní i britskou policii na slibnou stopu vedoucí k rozsáhlejší síti mezinárodních teroristů. Po vraždě bylo po Carlosovi zahájeno pátrání a v této souvislosti francouzští a britští policisté objevili veliké skryše zbraní. Tato skutečnost uvedla Carlose do spojitosti s teroristickými akcemi v západním Německu a vzbudila podezření, že je zde jistá souvislost s mnoha dalšími teroristickými akcemi připravovanými po celé Evropě.

údajně zahlédnut v Londýně

Doposud bylo hlášeno, že Carlos byl údajně spatřen v Londýně a hlavním městě Libanonu, Bejrútu...

Associated Press

pondělí, dne 7. července 1975

agenturní zpráva

ZÁTAH NA ATENTÁTNÍKA

LONDÝN (AP) – Zbraně i ženy, granáty i módní obleky, tlusté svazky peněz, letenky do romantických míst a luxusní apartmány v púltuctu světových metropolí. To vše patří k obrazu atentátníka moderní doby, na něhož se nyní rozpoutala mezinárodní honička.

Honička začala v Paříži ve chvíli, když po zazvonění jakýsi muž otevřel domovní dveře a zastřelil dva agenty francouzské zpravodajské služby a jednoho

libanonského informátora. Výsledkem pátrání jsou zatím čtyři zadržené ženy ve dvou hlavních městech, kterým bylo sděleno obvinění ze spolčení za účelem páchaní trestné činnosti. Vrah unikl – francouzská policie se domnívá, že nelze vyloučit jeho útěk do Libanonu.

Na základě popisu několika osob, které byly s hledaným v nedávných dnech v Londýně ve styku a poskytly informace tisku, jde o dobře vypadajícího, zdvořilého, vzdělaného, vždy kvalitně oblečeného, bohatého muže.

Jeho společníky jsou však muži a ženy, které lze považovat za nejnebezpečnější osoby současnosti. Vrah je údajně ve spojení jak s japonskou Rudou armádou, tak Organizací ozbrojeného boje Arabů, západoněmeckým gangem Baader-Meinhofové, Osvobozeneckou frontou Quebecku, tureckou Lidovou svobodnou frontou, separatisty z Francie, Španělska a také prozatímním křídlem Irské republikánské armády.

Kamkoliv tento atentátník v minulosti zavítal – do Paříže, Haagu, západního Berlína – všude vybuchovaly bomby, ozývala se střelba a docházelo k únosům.

Ke zlomu v pátrání došlo během jeho pobytu v Paříži, kdy se při výslechu podařilo zlomit jednoho libanonského teroristu, jenž dne 27. července zavedl členy francouzské zpravodajské služby až ke dveřím vraha. Zločinci se však podařilo všechny tři osoby zastřelit a uprchnout. Policie našla na místě teroristy zbraně a zápisník s „likvidačním seznamem“, na

němž se nacházejí jména řady prominentních osobností.

Včerejší vydání londýnského deníku *Observer* uvedlo, že probíhá pátrání po synovi jednoho venezuelského komunistického právníka. Ten má být vyslechnut v souvislosti s trojnásobnou vraždou. Scotland Yard k tomu poznamenává: „Tuto zprávu nepopíráme,“ avšak policisté současně dodávají, že na tuto osobu zatím nebyl vydán zatykač a pátrání je vedeno pouze za účelem výslechu.

Observer dotyčného muže identifikoval jako Iljiče Ramireze Sancheze z Caracasu. Podle této informace jde o jméno uvedené v jednom ze čtyř pasů nalezených při prohlídce pařížského bytu, v němž došlo k vraždám.

Novinové zprávy se zmiňují, že Iljič byl pojmenován podle Vladimíra Iljiče Lenina, zakladatele Sovětského svazu. V Moskvě se mu rovněž dostalo vzdělání, takže hovoří plynně rusky.

Mluvčí Venezuelské komunistické strany v Caracasu oznámil, že Iljič je synem sedmdesátiletého marxistického právníka, který žije asi 750 kilometrů od Caracasu, ale „ani otec, ani syn nepatří mezi členy naší strany“.

Mluvčí novinářům popřel, že by mu bylo známo, kde se Iljič v současné době nachází.

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1

Vlečná rybářská loď se přídí nořila do hněvivého vlnění temného rozbouřeného moře jako zvíře zoufale se snažící vyprostit z neprostupné bažiny. Vlny se šplhaly do obří výše, aby pak s brutální silou udeřily do lodního trupu. Proti nočnímu nebi se pravidelně zvedal oblak bílé tříště, jež hnána větrem zaplavovala palubu jako vodopád. Ze všech stran se ozývaly bolestivé zvuky, vyvolávané třením dřevěných součástí o sebe a chvěním lan napjatých až k prasknutí. To obrovské zvíře umíralo.

Hluk moře, větru i mučivé sténání lodi náhle přehlušily dva výbuchy. Ozvaly se z matně osvětlené kabiny, která se zmítala stejně divoce jako celý lodní trup. Ze dveří vyrazila postava muže. Jednou rukou se pevně chytil zábradlí a druhou si přitiskl k žaludku.

Vzápětí vyběhl další muž. Ten se však choval daleko obezřetněji. Vzepřel se ve dveřích kabiny, zamířil revolverem a vystřelil. A pak znovu. Muž u zábradlí se oběma rukama chytil za hlavu a po čtvrté kulce se už jeho tělo prudce za-

klonilo dozadu. V té chvíli se příď lodi zaryla do údolí mezi dvěma obrovskými vlnami a zraněného doslova vyzdvihla z paluby. Tělo s rukama stále u obličeje se zkroutilo doleva. Vtom se loď opět vzepjala vzhůru, až se celá její příď i střední část trupu vynořily z vody. Tento jankovitý pohyb odmrštil postavu ve dveřích zpět do kabiny. Ozval se pátý výstřel. Zraněný muž zakvílel, jeho ruce se vymrštily do prostoru v náhlé horečné snaze něčeho se chytit. Oči měl však osleplé krví a nekonečnou sprškou mořské tříště. Ruce mávly do prázdna, žádnou oporu nenašly. Nohy se mu podlomily a tělo prudce předklonilo. Loď znenadání ostře odpadla do závětří a muž s rozraženou lebkou přepadl přes zábradlí do zuřivé temnoty pod lodí.

Pocítil, jak ho obklopuje a pohlcuje studená voda, vtahuje ho do hloubky a krouží s ním dokola, aby ho následně vyplivla na hladinu. Stačil se pouze jedinkrát nadechnout a pak znovu zmizel v hloubce. Náhle si uvědomil jakési horoko, podivné vlhké teplo na spánku. Žhnulo skrz ledovou vodu, která se ho stále snažila pohltil. Připadalo mu, jako by cítil žár ohně tam, kde žádný být nemohl. Registroval však i ledové chvění v žaludku, nohách i prsou. Okolní studená mořská voda je paradoxně zahřívala. Zaznamenával všechny tyto pocity a uvědomoval si narůstající paniku. Tělo se kroutilo a obracelo, ruce i nohy se ze všech sil bránily náporu vody vířící kolem něho. Pociťoval a vnímal paniku i svůj boj – a přesto jakýmsi podivným způsobem zůstával klidný. Byl to klid pozorovatele, nezúčastněného svědka, jenž se nachází mimo vlastní dění, a i když ho vnímá, osobně se ho nijak nedotýká.

Pak se náhle dostavil zcela jiný pocit paniky, který jej za-

plavil a pronikal přes vědomí horka a zimy i nezúčastněného poznání. Nemůže se přece poddat nečinnosti! Ještě ne! Každou chvíli se přece něco mělo stát. Nevěděl dost přesně, co to bude, ale určitě k tomu dojde. Musí k tomu dojít!

Divoce kopal nohama, drápal se skrz neprostupnou záplavu vody nad sebou, v prsou ho páčil oheň. Konečně se mu podařilo proniknout nad hladinu. Ze všech sil tloukl kolem sebe, aby se udržel na vrcholu vln. Nepřestávej se drát nahoru! *Drž se nahore!* A konečně se dočkal. Ozvala se mohutná exploze. Bezpečně ji zaslechl i přes nárazy vln a skučení větru. To, co viděl a slyšel, pro něj v tu chvíli představovalo jakousi bránu míru. Obloha se rozzářila jako hořící diadém a středem ohnivého chocholu prolétávaly předměty různých velikostí i tvarů a následně mizely v okolní tmě.

Zvítězil. Ať už to dopadne jakkoliv, zvítězil.

Náhle začal znovu padat ke dnu, střemhlav do té temné hlubiny. Cítil, jak rameny a hlavou rozráží proud vody, jež mu zchlazuje do běla rozžhavené spánky, rozehřívá ledově řezavé sevření žaludku a nohou a...

Hrudníku. Nyní měl pocit, jako by mu v prsou něco vybuchlo. Náhle a nesnesitelně ho zasáhla drtící síla. Opakovalo se to znovu! *Nech mě být. Dopřej mi klidu.*

A znovu!

A opět se škrábal vzhůru, kopal nohama..., až na cosi narazil. Byl to hrubý předmět pokrytý olejem, pohupoval se v rytmu vlnění moře. Nevěděl, co to je, ale měl tu věc na dosah. Vztáhl ruku a pevně se předmětu chytil.

Drž se ho! Odveze tě do klidu. Do ticha a tmy... a do míru.

Mlhavou oblohou na východě pronikaly paprsky ranního slunce a jako třpytivé stříbro rozzářily klidnou hladinu

Středozemního moře. Kapitán malého rybářského člunu, s očima stále ještě podlitýma únavou a rukama spálenýma od práce s lanem, seděl na záďovém pažení a kouřil Gauloisku. Z hloubi srdce pociťoval upřímný vděk za pohled na klidnou hladinu. Obrátil oči k otevřené kajutě kormidelníka, kde jeho mladší bratr právě zvyšoval otáčky motoru, aby se loď pohnula poněkud rychleji. O několik stop dále jediný další člen posádky na palubě prohlížel síť. Oba muži se zrovna něčemu smáli, a to bylo dobře; minulé noci toho ke smíchu moc nezažili. Odkud přišla ta bouře? Předpověď počasí z Marseilles nic podobného nehlásila. Kdyby ano, zůstali by samozřejmě pod ochranou břehu v zátvě. Kapitán chtěl být sice za úsvitu v rybářské oblasti asi osmdesát kilometrů jižně od La Seyne-sur-Mer, ale ne za cenu všech možných drahých oprav. A která oprava dneska není drahá?

A už vůbec ne za cenu vlastního života. A minulé noci nastaly chvíle, kdy šlo o život.

„Jsi unavený, co, bratře?“ křičel na něj s úsměvem jeho sourozenec. „Jdi si teď lehnout. Nech to na mně.“

„Dobře,“ odpověděl kapitán, odhodil cigaretu přes zábradlí a lehl si na hromadu sítí. „Trocha spánku neuškodí.“

Bylo příjemné mít u kormidla vlastního bratra. Loď by měl pokaždé řídit někdo z rodiny. Takový kormidelník má totiž vždy ostřejší zrak než někdo cizí. To platilo i o bratrovi, který hovořil uhlazeným jazykem vzdělance, tolik kontrastujícím s jeho vlastní obhroublou řečí. Ten blázen jeden! Stráví rok na univerzitě a pak se rozhodne založit *compagnie*. Společnost s jediným starým člunem, který má to nejlepší již dávno za sebou. Blázen. Jakkpak mu minulou noc pomoh-

ly všechny ty jeho knížky? Když se jeho *compagnie* málem převrhla?

Kapitán zavřel oči, ruce ponořil do vody, jež šplouchala ve vědru. Mořská sůl by mu na popáleniny z lan neudělala moc dobře. Spálil si ruce, když v noci přivazoval různé věci, které za bouře odmítaly zůstat na svém místě.

„Podívej! Táhle!“

Byl to hlas jeho bratra; vypadalo to, že díky ostrému zraku příbuzného přijde asi o spánek. „Co to je?“ zavolal.

„Před přídí vlevo! Ve vodě je člověk! Něčeho se drží! Nějaké trosky nebo prkna.“

Kapitán se chopil kormidla a zatočil loď napravo od postavy ve vodě. Ztlumil přitom motor, aby zmenšil přídovou vlnu. Neznámý muž totiž vypadal, jako by ho sebemenší zahoupání mohlo smést z té plovoucí dřevěné trosky, které se přidržoval. Ruce měl bílé jako drápy zaťaté do okrajů prkna, avšak zbytek těla byl bezvládný – jako tělo utopencovo, jehož duch již opustil tento svět.

„Udělejte z provazu smyčku!“ vykřikl kapitán na bratra a druhého člena posádky. „Hodte ji do vody a navlečte mu ji na nohy. Opatrně! Teď mu provaz posuň k pasu. Opatrně zatáhni.“

„On se nechce pustit toho prkna!“

„Natáhni se k němu! Uvolni mu prsty! Možná že má smrtelnou křeč.“

„Ne, je živý... ale myslím, že má namále. Pohybuje rty, ale není nic slyšet. Teď pohnul očima, ale pochybuju, že nás vidí.“

„Ruce jsou uvolněné!“

„Zvedněte ho. Chyťte ho za ramena a vytáhněte na palubu. Opatrně, tak!“

„Bože můj, podívej na jeho hlavu!“ vykřikl námořník.
„Má tam díru.“

„Určitě v bouřce narazil hlavou do nějakého prkna,“ poznamenal bratr.

„Ne,“ odporoval kapitán s pohledem upřeným na poraněnou lebku. „Je to čistá rána jako po břitvě. To je od kulky; někdo ho postřelil.“

„Tím si nemůžeš být jistý.“

„A dostal víc než jednu,“ dodal kapitán při pohledu na tělo neznámého muže. „Směr do Ile de Port Noir; to je nejbližší ostrov. Na nábreží tam sídlí doktor.“

„Ten Angličan?“

„Provozuje praxi.“

„Pokud je náhodou schopný,“ poznamenal kapitánův bratr. „Když mu to dovolí množství vína, které vypije. Má větší úspěchy u zvířat pacientů než se samotnými nemocnými.“

„To nevádí. Než tam dojedem, bude už z tohodle chlapa stejně jenom mrtvola. Kdyby náhodou přežil, naučtjuj mu za naftu i za ztracený úlovek. Podej mi tu krabici, zavážem mu hlavu, ať už mu to pomůže, nebo ne.“

„Podívejte!“ vykřikl námořník. „Podívejte se na jeho oči!“

„Co má být?“ zeptal se bratr.

„Před chvilkou byly šedé – jako ocelové lano. A teď jsou modré!“

„To je tím, že slunce teď svítí jasněji,“ zamručel kapitán a pokrčil rameny. „Nebo máš sám něco s očima. Je to ale jedno, v hrobě stejně žádné barvy nejsou.“

Občasné zapískání z rybářského člunu se mísilo s nepřetržitým vřeštěním racků a dohromady tvořilo obvyklou zvukovou kulisu nábreží. Bylo pozdní odpoledne a na západní

obloze plála ohnivá sluneční koule. Vzduch byl stále ještě příliš vlhký a horký. Nad molem se směrem k přístavu táhla dlážděná ulice s několika zanedbanými bílými domky, mezi nimiž bylo vidět přerostlou trávu, vyrážející z vysušené země a písku. Z původních průčelních verand zbylo jen záplatované mřížoví a drolicí se omítka, zpevněná narychlo přitlučenými latěmi. Tato obydlí pamatovala lepší časy už před pár desetiletími, kdy se jejich obyvatelé mylně domnívali, že se Ile de Port Noir může stát dalším turisty vyhledávaným střediskem Středomoří. K tomu ale nikdy nedošlo.

Od každého domku vedla k ulici pěšinka. Cestička od poslední chaty v řadě byla viditelně ušlapaná více než ty ostatní. Domek patřil Angličanovi, který před osmi lety přijel do Port Noir za okolností, jež nikdo nechápal, ale ani se o ně nezajímal. Šlo totiž o lékaře a nábřeží doktora potřebovalo. Háčky, jehly a nože byly nástroji obživy stejně jako častými původci zranění. Jestliže se někdy podařilo doktora sehnat a měl svůj dobrý den, pak jeho šití nebylo až tak špatné. Když ale pach vína a whisky převážil, bral na sebe každý pacient pořádné riziko.

Tím hůř! Bylo to ale pořád lepší než nic.

Toho dne však ještě nikdo jeho pěšinou neprošel. Byla neděle a podle obecně známých pravidel trávil doktor sobotní večery opileckým hýřením ve vesnici, až nakonec skončil u nějaké děvky, jež se zrovna nacházela po ruce. Vesničánům samozřejmě neuniklo, že se doktorův pravidelný rituál o posledních několika sobotách poněkud narušil. Ve vesnici se neobjevil. Tak moc se však zase nezměnilo, protože lahve skotské byly do doktorova domu zasílány zcela pravidelně. Prostě jenom zůstával doma. Tak tomu bylo od toho podve-

čera, kdy rybářský člun z La Ciotat přivezl neznámého muže, který byl víc mrtvý než živý.

Dr. Geoffrey Washburn se s trhnutím probudil. Brada mu klesla ke klíční kosti a nepříjemný odér z úst mu narážel do nosních dírek. Zamrkal, trochu se vzpamatoval a upřeně hleděl k otevřeným dveřím do ložnice. Probudil ho snad z dřímoty nějaký další pacientův nesouvislý monolog? Ne, bylo naprosté ticho. Dokonce i rackové venku byli jako by milosrdně zticha; typický sváteční den na Ile de Port Noir. Do přístavu nepřiplouvaly žádné bárky, takže nepřivážely úlovky, jimiž by racky dráždily.

Washburn se podíval na prázdnou sklenici a poloprázdnou láhev whisky na stolku vedle křesla. Šlo o změnu k lepšímu. Každou jinou neděli by bylo oboje touto dobou už prázdné a on by zaháněl bolest hlavy z minulé noci novou dávkou skotské. Sám pro sebe se teď usmál při vzpomínce na sestru v Coventry. Její pravidelné měsíční zásilky kapesného mu umožňovaly stálý přísun skotské. Hodné děvče. To tedy Bess je, i když Bůh sám ví, že by mohla posílat daleko víc než dosud. Ale on byl vděčný i za to málo. Až s tím sestra jednoho dne skončí a peníze přestanou přicházet, zbude mu pro zapomnění jen to nejlevnější víno. Jen to mu pak pomůže zbavit se bolesti. Když nebude opatrný, tak natrvalo.

Pomalou, i když nerad, si začal na tuto myšlenku přivykat. Pak se však něco stalo. Před třemi týdny a pět dní přinesli nějakí rybáři – ani se mu nepředstavili – do jeho domu polomrtvého cizince, kterého vytáhli z moře. Jedinou příčinou jejich návštěvy byl soucit, rozhodně tedy ne nějaká zodpovědnost. Bylo to pochopitelné; muž byl totiž postřelený.

Rybáři však neznali skutečnost, že muž měl v těle víc než jen ty kulky. Stejně tak v mozku.

Doktor zvedl z křesla svou vychrtlou postavu a nejspíše přešel k oknu obrácenému k přístavu. Stáhl žaluzie a pevně zavřel oči před sluncem. Pak mžoural mezi lištami a sledoval, co se děje na ulici pod oknem, aby zjistil příčinu drnčení. Rámus dělala bryčka tažená koněm. Rodina rybáře na nedělním výletě. Kde jinde by člověk, ksakru, mohl vidět takový obrázek? A pak si vzpomněl na kočáry plné turistů s čistě vypulírovanými valachy proplétajícími se v letních měsících Regent Parkem v Londýně. Nahlas se tomu přirovnání zasmál. Jeho smích ale trval jen krátce. Před třemi týdny se totiž stalo cosi nepředstavitelného. Už se v duchu vzdal veškeré naděje, že kdy Anglii znovu uvidí. Nyní se to však mohlo změnit. Tento cizinec představoval šanci.

Pokud nebyla jeho přepověď chybná, může k tomu dojít kterýkoliv den, každou hodinou či minutou. Rány na nohou, u žaludku a na hrudníku byly hluboké a vážné. Docela dobře mohly být smrtelné, nebýt skutečnosti, že kulky zůstaly v těle, kde své okolí popálily, a také proto, že rány byly po několik dnů trvale vymývány mořskou vodou. Nyní se již daly vyjmout bez většího nebezpečí, jelikož sousední tkáň byla živá, měkká, desinfikovaná a tím vlastně vhodně připravená k operačnímu zákroku. Skutečný problém představovala jen rána na hlavě. Ta nejenže pronikla kůží, ale zdálo se, že zasáhla i fibrózní oblasti thalamu a hypokampu. Kdyby se byla kulka odchýlila třeba jen o milimetr, znamenalo by to okamžitou zástavu životních funkcí. Takto je však neohrožovala, a proto Washburn dospěl k příslušnému rozhodnutí. Na celých šestatřicet hodin přestal s alkoholem a po celou tu dobu jedl tolik uhlohydrátů a pil tolik vody, kolik jen bylo v jeho lidských silách. Pak se pustil do nejde-

likátnějšího chirurgického výkonu od doby, kdy ho vyhodili z londýnské nemocnice Macleans. S agonizující pomalostí odplavoval jemným kartáčkem a vodou milimetr po milimetru tkáň z fibrózní oblasti, postupně ránu čistil a uzavíral, aby nakonec zarovnal a sešil kožní okraje nad defektem v lebce. Celou dobu si byl plně vědom, že sebemenší chyba, které by se štětečkem, jehlou či svorkami dopustil, neodvratně způsobí pacientovu smrt.

Smrt tohoto nechtěného pacienta si nepřál z několika důvodů. A jeden z nich byl velmi pádný.

Když konečně svou práci dokončil a životní funkce nemocného zůstávaly i nadále stabilní, vrátil se dr. Geoffrey Washburn ke svému věrnému chemickému a psychologickému průvodci. Ke své lahvince. Pořádně se opil a udržoval se v tomto stavu, aniž by si však dovolil sklouznout až za hranici vědomí. Neustále perfektně věděl, kde je a co dělá. To byla ta jednoznačná a významná změna k lepšímu.

V současné době se totiž cizincovy oči mohly kdykoliv, každým dnem a možná i každou hodinou náhle zaostřit k vědomí a z jeho rtů mohla splynout nesrozumitelná slova.

Možná že by k tomu mohlo dojít dokonce už v příští chvíli...

Nejdříve zazněla slova. Náhle se vznášela vzduchem, jenž svěže voněl chladnou ranní mořskou brízou.

„Kdo je to tam? Kdo je tady v místnosti?“

Washburn se na lůžku posadil, tiše sesunul nohy na podlahu a pomalu se zvedl. Bylo důležité, aby se nezvalo ani nejmenší vrznutí, žádný náhlý zvuk nebo fyzický pohyb, který by mohl pacienta poděsit a uvrhnout ho do psycho-

logického stresu. Následujících několik minut bude stejně choulostivých, jako byl samotný operační zákrok. Avšak lékař, jímž Washburn v podstatě stále ještě zůstal, byl na tyto okamžiky připraven.

„Přítel,“ pronesl jemně.

„Přítel?“

„Mluvíte anglicky. Myslel jsem si to. Tipoval jsem vás na Američana nebo Kanadana. Ty vaše zubní plomby nevypadají na anglickou nebo francouzskou práci. Jak se cítíte?“

„Těžko říct.“

„Bude to chvíli trvat. Chtěl byste se vyprázdnit?“

„Cože?“

„Vysrat se, starouši. K tomu máte tu mísu vedle sebe. Tu bílou, vlevo od vás. Samozřejmě, jestli to stihneme včas.“

„Omlouvám se.“

„Nemusíte. Je to naprosto normální. Jsem doktor, váš lékař. Jmenuju se Geoffrey Washburn. Jak se jmenujete vy?“

„Cože?“

„Ptal jsem se na vaše jméno.“

Cizinec pohnul hlavou a strnulým pohledem zíral do bílé zdi, na kterou dopadaly paprsky ranního slunce. Pak se obrátil zpět, modré oči upřené na doktora. „Já nevím.“

„Ach, bože můj.“

„Už jsem vám to řekl stokrát. Bude to nějaký čas trvat. Čím víc se s tím budete prát, čím víc se tím budete trápit, tím to bude horší.“

„Vy jste opilý.“

„Samozřejmě, jako obvykle. Na tom nezáleží. Můžu vám ale poskytnout záchytné body, když budete poslouchat.“

„Já vás poslouchám.“

„Ne, to není pravda, odvrátil jste se ode mě. Ležíte si celý

schoulený v nějakém svém úkrytu či co a ještě jste nad sebou zaklapl víko. Poslouchejte mě znova.“

„Slyším vás.“

„Když jste byl v kómatu – dlouhotrvajícím kómatu – mluvil jste třemi jazyky. Anglicky, francouzsky a ještě nějakým zatraceně huhňavým nářečím, které znělo trochu orientálně. To znamená, že jste polyglot; domov můžete mít hned v několika částech světa. Podívejte se na to ze zeměpisného hlediska. Která ta řeč je pro vás nejpohodlnější?“

„Jasně angličtina.“

„Na tom jsme se shodli. Která řeč je nejméně přirozená?“

„To nevím.“

„Máte kulaté, ne šikmé oči. Řekl bych, že očividně nejste z Orientu.“

„Zřejmě.“

„Proč teda potom tím jazykem mluvíte? No tak, snažte se teď myslet v asociacích. Napsal jsem tady několik slov, dávejte pozor. Vyslovím je foneticky. *Ma-kva. Tam-kwan. Ki-sah.* Řekněte první věc, která vás napadne.“

„Nenapadá mě nic.“

„Dobře.“

„Co k čertu chcete?“

„Něco. Cokoliv.“

„Jste opilý.“

„Na tom jsme se už shodli. Pořádně opilý. Ale taky jsem vám zachránil váš mizerný život. Opilý, nebo střízlivý, ale *jsem* doktor. A kdysi jsem byl zatraceně dobrý chirurg.“

„Co se vám stalo?“

„Pacient vyšetřuje lékaře?“

„Proč ne?“

Washburn se odmlčel a zadíval se oknem ven na nábře-

ží. „Byl jsem opilý,“ řekl po chvíli. „Obvinili mě, že jsem zabil dva pacienty na operačním stole, protože jsem byl opilý. Kdyby se jednalo jenom o jeden případ, mohl jsem se z toho dostat. Ale ne u dvou lidí. Příliš brzo v tom rozpoznali pravidlo. Bůh jim žehnej. Chlapovi jako já nikdy nedávejte do ruky nůž a nezakrývejte to úctyhodností.“

„Bylo to nutné?“

„Co jako mělo být nutné?“

„Láhev.“

„Jo, sakra,“ odpověděl potichu Washburn a odvrátil se od okna. „Bylo a pořád je. A pacient nemá lékaře co soudit.“

„Promiňte.“

„Taky máte pitomý zvyk pořád se omlouvat. Je to jenom takové otréle ujišťování. Vůbec to není přirozené. Ani trochu si nemyslím, že byste byl typ takového slušňáka, co se kdekomu omlouvá.“

„Pak tedy víte něco, co já sám nevím.“

„O vás ano. A je toho hodně. A strašně málo z toho dává nějaký smysl.“

Muž se předklonil v křesle. Rozepnutá košile mu odhalila napjatý trup a obnažila obvazy na hrudníku a břiše. Složil ruce před sebou. Na štíhlých svalnatých předloktích se mu rýsovaly vystouplé žíly. „Ještě něco jiného, než o čem jsme mluvili?“

„Ano.“

„Věci, které jsem povídal, když jsem byl v bezvědomí?“

„Ne, ve skutečnosti ne. O většině toho vašeho plácání jsme diskutovali. O jazycích, vaší znalosti zeměpisu – městech, o kterých jsem já sotvakdy slyšel – o vaší posedlosti vyhnout se jakýmkoliv jménům, slovům, která chcete říct, ale vždycky se zarazíte. Docela přesně to vypovídá o vašem

způsobu řešení konfliktů – útok, stažení se, úkryt, útěk – a to všechno v dost divokém tempu, řekl bych. Často jsem vám musel dokonce přivazovat ruce, abyste si znovu neotevřel rány. Ale o tom všem jsme už hovořili. Jsou tu však i některé další věci.“

„Co tím myslíte? O co jde? Proč jste mi to neřekl?“

„Protože jde o fyzické věci. Váš vzhled. Nebyl jsem si jistý, jestli jste na tohle povídání připravený. Ani teď si nejsem jistý.“

Muž se opřel do křesla, tmavé obočí pod tmavou kšticí vlasů popuzeně nakrčené. „Tak, tohle tedy bude mínění lékaře. Asi o ně nijak zvlášť nestojím. Jsem připravený. O čem chcete mluvit?“

„Můžeme třeba začít vaším docela obstojným zjevem. Především obličejem.“

„Co je s ním?“

„Vaše tvář je jiná, než s jakou jste se narodil.“

„Co tím chcete říct?“

„Když se podíváte silnou lupou, najdou se po operaci vždycky nějaké stopy. Máte změněný obličej, starouši.“

„Změněný?“

„Máte výraznou bradu; troufám si tvrdit, že jste v ní měl důlek. Ten je teď pryč. Na levé lící kosti – mimochodem jsou také výrazné, možná slovanského původu – máte nepatrné jizvy po operaci. Soudil bych, že vám odtud odstranili mateřské znamínko. Váš nos je anglického typu, kdysi byl ale výraznější, než je teď. Nepatrně ho ztenčili. Někdo vaše původní velmi ostré rysy změkčil a celkový zjev trochu zastřel. Rozumíte, o čem mluvím?“

„Ne.“

„Jste docela přitažlivý muž, ale vaše tvář je distingovaná

spíše společenskou kategorií, do které se řadí, nežli obličejem samým.“

„Kategorií?“

„Ano. Jste prototypem anglosaského bělocha, jakého lidé běžně vídají na lepších kriketových hřištích či tenisových kurtech. Nebo v Mirabel baru. Ty tváře se od sebe skoro nedají odlišit, že? Správné rysy, rovné zuby, uši těsně u hlavy – prostě nic nevyváženého, všechno na svém místě, jenom snad trochu měkké.“

„Měkké?“

„No, možná lépe řečeno ‚rozmazlené‘. Rozhodně ale sebestí, dokonce až arogantní, zvyklé mít všechno podle svých představ.“

„Pořád ještě nechápu, co chcete říct.“

„Zkuste teda porozumět tomuhle. Změníte-li barvu vlasů, proměníte tím celý obličej. Ano, jsou tu jisté známky po změně barvy, lomivosti vlasů a přelivu. Nasadte si brýle, nechte si narůst knír a je z vás úplně někdo jiný. Počítám, že vám je něco kolem pětatřiceti, čtyřiceti roků, ale klidně byste mohl být o deset let starší nebo o pět mladší.“ Washburn se odmlčel a nepřestával pozorovat mužovy reakce, jako by se rozhodoval, zda má pokračovat. „A když mluvím o brýlích, pamatujete se na ta cvičení, na ty testy, které jsme dělali minulý týden?“

„Samozřejmě.“

„Váš zrak je naprosto normální. Žádné brýle nepotřebujete.“

„To jsem ani nepředpokládal.“

„Proč máte tedy na sítnici a víčkách stopy po dlouhodobém používání kontaktních čoček?“

„To nevím. Nedává to žádný smysl.“

„Můžu vám nabídnout možné vysvětlení?“

„Rád ho uslyším.“

„Možná, že tak rád nebudete.“ Lékař se vrátil k oknu a opět nepřítomně pohlédl ven. „Určité druhy čoček jsou vyrobeny tak, aby měnily barvu očí. A některé oči jsou schopny přizpůsobit se těmto zařízením snadněji než jiné. Obvykle jsou to oči s modrým nebo šedivým zbarvením. Ty vaše jsou něco mezi. Lískově šedé v jednom světle a modré v jiném. Příroda vás v tomhle ohledu dost obdařila; žádná změna barvy nebyla ani nutná, ani potřebná.“

„Potřebná k čemu?“

„Ke změně vašeho vzhledu. A řekl bych, že k velmi kvalitní změně. Víza, pasy, řidičské průkazy – to všechno by bylo možné měnit podle libosti. Vlasy: hnědé, světlé, tizíán. Ale oči – ty se falšovat nedají – zelené, šedé, modré? To poskytuje dalekosáhlé možnosti, nemyslíte? A to vše v rámci definované kategorie, uvnitř které se rozdílily obličejové opakováním v podstatě stírají.“

Muž obtížně vstal z křesla. Pomohl si rukama a zadržel dech. „Taky je možné, že jenom tápete. Můžete být úplně vedle.“

„Jsou tu všechny ty stopy, známky. To jsou důkazy.“

„Vy je ale jenom interpretujete podle svého, a to ještě s pořádnou dávkou cynismu. Co jestli jsem měl nehodu, po níž mě dávali dohromady? To by vysvětlovalo jizvy.“

„Ale ne ten druh operace, jakou jste absolvoval. Obarvení vlasů, odstranění doličku v bradě a mateřského znamínka na tváři nebývá součástí léčebných zákroků po úrazech.“

„Vy to přece s jistotou nevíte!“ vyrazil neznámý muž hněvivě. „Existují různé nehody a taky různé operační zákroky. Vy jste u toho nebyl, nemůžete si být jistý.“

„Správně. Jen se na mě vztekejte. Neděláte to zdaleka dost často. A zatímco se budete rozčilovat, přemýšlejte. Kdo jste byl? Kdo jste teď?“

„Obchodní cestující... úředník mezinárodní společnosti specializované na Dálný východ. To by mohlo sedět. Nebo učitel... jazyků. Někde na univerzitě. To je další možnost.“

„Prima. Tak si některou vyberte. Ted!“

„Já... já nemůžu.“ Oči muže vypovídaly, že je na pokraji sil.

„Protože ani jedné z těch možností sám nevěříte.“

Muž zavrtěl hlavou. „Ne. Vy ano?“

„Ne,“ odpověděl Washburn. „A to ze zvláštního důvodu. Ta povolání jsou poměrně usedlá a vy máte tělo muže vystavovaného fyzické zátěži. Ne, nemám na mysli trénovaného atleta nebo něco takového; nejste, jak se říká, „sporták“. Ale máte pevné svaly, paže a ruce jsou přivyklé námaze a jsou dost silné. Za jiných okolností bych vás považoval za dělníka, který se živí nošením těžkých předmětů, nebo za rybáře, který celý den vytahuje síť. Avšak váš okruh vědomostí, troufám si říci intelekt, tohle všechno vylučuje.“

„Proč mám ten pocit, že někam směřujete? Někam úplně jinam?“

„Protože už několik týdnů spolu pracujeme, úzce a pod značným tlakem. Odpovídáte určitému modelu.“

„Jsem tedy v pořádku?“

„Ano. Musel jsem se přesvědčit, jak budete reagovat na všechno, co jsem vám právě řekl. O předchozích operacích, vlasech, kontaktních čočkách.“

„Prošel jsem?“

„S neuvěřitelným klidem. Je čas. Už nemá cenu to odkládat. Upřímně řečeno, nemám na to trpělivost. Pojdte se

mnou.“ Washburn zamířil přes obývací pokoj dozadu ke dveřím, jež vedly do ošetrovny. Uvnitř této místnosti zašel do rohu, odkud vytáhl starobylou promítačku se zrezivělým a popraskaným krytem na silné okrouhlé čočce. „Tohle jsem si přivezl z Marseilles,“ vysvětloval, když přístroj pokládal na malý stolek a zapojoval do zásuvky. „Není to asi nejlepší vybavení, ale postačí. Stáhněte závěsy, prosím vás.“

Muž beze jména i bez paměti přešel k oknu a stáhl žaluzie. Místnost potemněla. Washburn zapnul přístroj a na bílé stěně se objevil světlý čtverec. Pak za čočku promítačky zasunul malý kousek celulóidu.

Čtverec na zdi se náhle zaplnil zvětšenými písmeny.

GEMEINSCHAFT BANK
BAHNHOFSTRASSE, ZURICH
NULA – SEDM – SEDMNÁCT – DVANÁCT – NULA –
ČTRNÁCT – DVACET ŠEST – NULA

„Co to je?“ zeptal se bezejmenný muž.

„Podívejte se na to. Prostudujte si to. *Přemýšlejte!*“

„To je nějaký bankovní účet.“

„Přesně. Tištěná hlavička a adresa patří bance, rukou psaná čísla jsou tu místo jména, ale jelikož *jsou* psaná rukou, představují současně i podpis majitele účtu. To je obvyklý postup.“

„Kde jste k tomu přišel?“

„U vás. Jde o velmi malý negativ, asi z šestatřicetimilimetrového filmu. Ten kousek byl implantován – chirurgicky zasazen – pod kůži vašeho pravého boku. Čísla jsou psaná vaší rukou; představují váš podpis. S ním můžete otevřít trezor v Curychu.“

Kapitola 2

Společně vybrali jméno Jean-Pierre. Takové nikoho neděsilo ani neuráželo. Pro Port Noir to bylo běžné jméno jako kterékoliv jiné.

Pak přišly z Marseilles knihy. Celkem šest, různě velké a tlusté, čtyři v angličtině, dvě ve francouzštině. Byly to učebnice medicíny, celé nebo jejich části, a vždycky se týkaly poranění hlavy a poruch paměti. Obsahovaly různé řezy mozkiem a stovky neznámých slov, jež bylo třeba pochopit a jimž bylo třeba pokusit se porozumět. *Lobus occipitalis* a *temporalis*, *cortex*, spojovací vlákna *corpus callosum*, *limbický systém* – a zvláště *hippocampus* a *corpora mammilaria*, jež jsou spolu s *fornixem* nenahraditelné pro proces paměti a vzpomínání. Dojde-li k jejich poškození, následuje amnézie.

Amnézie.

„Neplatí tu žádná pravidla,“ pronesl tmavovlasý muž a protřel si oči, unavené z nedostatečného světla, jež na knihy vrhala stolní lampa. „Je to jako geometrická skládačka; může se projevit v jakékoliv kombinaci. Fyzická, nebo psy-

chická – případně od obojího trochu. Může být trvalá či přechodná, úplná nebo částečná. Prostě se to vůbec nedá předvídat!“

„To je pravda,“ souhlasil Washburn. Usazen v křesle na druhé straně pokoje usrkával whisky. „Myslím ale, že se blížíme k tomu, co se stalo. Co si aspoň *myslím*, že se stalo.“

„A to je?“ otázal se muž s obavami v hlase.

„Právě jste to řekl: ‚Od obojího trochu‘. Ačkoliv slovo ‚trochu‘ by se mělo nahradit výrazem ‚hodně‘. Hodně velké otřesy.“

„Jaké hodně velké otřesy?“

„Fyzické a *taky* psychické. Samozřejmě v určitém vzájemném vztahu propletené dohromady – dva prameny zážitků neboli stimulů, jež se dohromady zauzlily.“

„Kolik podrobností mi k tomu můžete říct?“

„Méně než si myslíte, to ale není podstatné.“ Lékař vzal do ruky poznámkový blok s četnými stranami záznamů. „Tohle je vaše anamnéza – nový životopis ode dne, kdy vás ke mně přinesli. Dovolte, abych to shrnul. Vaše fyzické rány svědčí o tom, že situace, ve které jste se nalézal, byla plná psychologických otřesů. Ty nakonec vedly k následnému stresu, který byl navíc umocněn přinejmenším devíti hodinami pobytu ve vodě. To vše duševní poškození jen posílilo. Tma, divoké pohyby, plíce jen s obtížemi lapající po vzduchu – to všechno k hysterii dále přispívalo. Všechno, co jí předcházelo a vyvolávalo, bylo tedy nutno vymazat z vědomí, abyste byl schopen se vyrovnat se situací a přežít. Sledujete mě?“

„Myslím, že ano. Hlava se začala sama bránit.“

„Hlava ne. Rozum. Musíte to rozlišovat, protože to je

dost důležité. Vraťme se k hlavě, ale pojmenujme to přesně. Rozum.“

„Dobře. Rozum, ne hlava..., což je vlastně mozek.“

„To je ono.“ Washburn prstem zaťukal do stránek poznámkového bloku. „Tady je několik stovek pozorování. Spousta z nich jsou běžné lékařské údaje, jako je dávkování, čas, reakce, takové věci – ale většina se týká vás osobně. Slova, která jste vyslovil, na něž jste reagoval, fráze, jež jste používal – pokud jsem je stihl zapsat – a to jak vědomě, tak i při mluvení ze spaní nebo v kómatu. Dokonce i způsob vaší chůze, způsob mluvy, jak se celý napnete, když se něčím vyplašíte, nebo když vás něco zaujme. Vypadáte jako soubor nejrůznějších protikladů; pod kůží máte skryto násilí, sice stále pod kontrolou, avšak velice aktivní. Dále je tu i rys jakési trudnomyslnosti, která vám nejspíš působí bolest. Přesto ale jen zřídka dáváte průchod zlosti, kterou ve vás ta bolest jistě vyvolává.“

„Teď ji například vyvoláváte vy,“ přerušil ho cizinec. „Těmi slovy a frázemi jsme se probírali znova a znova už mockrát...“

„A budeme v tom pokračovat,“ přerušil ho Washburn, „dokud bude znát nějaký pokrok.“

„Nevšiml jsem si, že bychom nějakého pokroku dosáhli.“

„Ne, pokud jde o totožnost nebo povolání. Ale na druhé straně nacházíme to, co je pro vás nejpohodlnější, s čím se nejlépe vyrovnáváte. Je to trošku děsivé.“

„V jakém smyslu?“

„Ukážu vám to na příkladu.“ Lékař odložil psací desku a vstal z křesla. Přešel k jednoduché skříni u protější stěny, otevřel zásuvku a vytáhl z ní velký samopal. Muž bez paměti

ve svém křesle ztuhnul. Washburn zaregistroval jeho reakci. „Tohle jsem dosud nikdy nepoužil, možná bych to ani neuměl, ale žiju přece jenom na nábřeží.“ Usmál se a pak náhle, bez varování, hodil zbraň druhému muži. Ten zbraň bezpečně chytil, rychle a sebevědomě. „Rozeberte ji. Myslím, že se tomu tak říká.“

„Cože?“

„Rozeberte ji. *Ted*.“

Muž pohlédl na zbraň. A pak se jeho prsty začaly v tichosti rychle a zkušeně pohybovat po zbrani. Netrvalo ani třicet vteřin a samopal měl úplně rozložený. Pak vzhlédl k doktorovi.

„Už vidíte, co mám na mysli?“ zeptal se Washburn. „Mezi vaše schopnosti rozhodně patří mimořádně dobrá znalost střelných zbraní.“

„Armáda?“ zeptal se muž rozčileným hlasem, ve kterém bylo nyní cítit pochopení.

„Značně nepravděpodobné,“ odvětil doktor. „Když jste se poprvé probral z bezvědomí, zmínil jsem se o vašem chrupu. Ujišťuji vás, že opravy nebyly prováděny v armádě. A samozřejmě také operační zákroky nějakou spojitost s vojenskou službou prakticky vylučují, řekl bych.“

„Takže co?“

„Nechme to pro tuhle chvíli být a vraťme se k tomu, co se stalo. Zabýváme se vaší myslí, vzpomínáte? Psychologickým stresem, hysterií. Ne fyzickým orgánem, mozkiem, ale psychickým tlakem. Říkám to jasně?“

„Pokračujte.“

„Jak šok ustupuje, zmenšuje se i duševní tlak, a to až do doby, kdy přestane existovat jakákoliv odůvodněná potřeba

ochrany myslí. Až k tomu dojde, pak se vám vrátí vaše původní schopnosti i vlohy. Vybaví se vám určité modely chování. Možná že se objeví zcela přirozeně a vaše zevní reakce budou bezděčné. Ale určitě tu je nějaká mezera a všechno v těchhle mých záznamech napovídá, že ten defekt bude trvalého rázu.“ Washburn se odmlčel a vrátil se do křesla a ke své sklenici. Sedl si, napil se a únavou zavřel oči.

„Pokračujte,“ zašeptal muž.

Lékař znovu otevřel oči a pohlédl na pacienta. „Vrátíme se k hlavě, kterou jsme si označili jako mozek. *Fyzický mozek*, s jeho miliony a miliony buněk a spojeními mezi nimi. Četl jste ty knihy; fornix a limbický systém, vlákna hypokampu a thalamus, corpus callosum a zejména lobotomický typ chirurgických zákroků. Seběmenší zásah může vyvolat dalekosáhlé změny. To se stalo právě vám. Poškození bylo *fyzického* rázu. Takže i když se ty bloky znovu seřadí, *fyzická* struktura nebude stejná, jako byla dříve.“ Washburn se znovu odmlčel.

„No a?“ povzbuzoval ho muž.

„Uvolnění psychických tlaků vám umožní – *umožňuje* – znovu získat původní schopnosti a vlohy. Ale nevěřím, že byste byl kdy schopen je přiřadit k čemukoliv ve své minulosti.“

„Proč? Proč ne?“

„Kvůli fyzickým drahám, jež umožňují vedení a přenos těchto vzpomínek. Ty se změnily do té míry, že už nefungují jako dříve. Z tohoto pohledu jako by byly totálně zničeny.“

Muž zůstal sedět bez hnutí. „Odpověď je v Curychu,“ pronesl po chvíli.

„Ještě ne. Ještě nejste připravený. Nejste na to ani dost silný.“

„Ale budu.“

„Ano, budete.“

Plynuly týdny, slovní cvičení pokračovala, počet stránek záznamů narůstal a neznámému muži se pomalu vracela síla. Stalo se to jednou dopoledne v devatenáctém týdnu. Den byl jasný, bezmračný, Středozevní moře klidné a třípytivé. Muž právě skončil svůj obvyklý hodinový běh podél mořského pobřeží a po kopcích v okolí; nyní dokázal uběhnout už více než dvacet kilometrů, každý den rychleji, denně s kratšími přestávkami k odpočinku. Nyní seděl v křesle u okna ložnice, ztěžka oddychoval. Tričko měl promáčené potem. Do domku se vrátil zadními dveřmi a do ložnice prošel temnou halou kolem obývacího pokoje. Bylo to tak zkrátka jednodušší. Obývací pokoj sloužil Washburnovi jako čekárna, kde často několik pacientů s ranami a šrámy čekávalo na ošetření. Posedávali v křeslech, vypadali vystrašeně a v obavách se dohadovali, v jakém stavu toho rána *le docteur* asi je. Ve skutečnosti to v poslední době nebývalo tak špatné. Geoffrey Washburn sice stále pil jako divoký kozák, ale v posledních dnech se dokázal alespoň udržet v sedle. Jako by kdesi v koutku svého destruktivního fatalismu našel zbytek naděje. To muž bez paměti chápal; naděje se upínaly k bance na curyšské Bahnhofstrasse. Jak to, že si tak snadno vzpomněl na jméno té ulice?

Dveře ložnice se otevřely. Doktor vrazil do místnosti. Šklebil se, na sobě měl bílý plášť potřísněný krví nějakého pacienta.

„Dokázal jsem to!“ pronesl. V těch slovech bylo rozhodně víc triumfu než smyslu. „Měl bych si otevřít vlastní zprostředkovatelskou službu a žít jenom z provizí. Bylo by to klidnější.“

„O čem mluvíte?“

„Jak jsme se shodli. Právě to potřebujete. Vy prostě *musíte* začít fungovat i navenek, takže právě přede dvěma minutami monsieur Jean-Pierre Bezejmenný dostal výnosné zaměstnání. Přinejmenším na týden.“

„Jak jste to dokázal? Já myslel, že tady žádná volná místa nejsou.“

„No, Claude Lamouche měl infekci v noze, která potřebovala rozříznout. Vysvětlil jsem mu, že mám strašný, ale obrovský nedostatek anestetik pro místní umrtvení. Takže jsme začali vyjednávat a předmětem výměnného obchodu jste se stal vy.“

„Zaměstnání na jeden týden?“

„Jestli budete co k čemu, možná si vás nechá déle.“ Washburn se odmlčel. „I když na tom až tak moc nezáleží, že?“

„Myslím, že na tom nezáleží vůbec. Před takovým měsícem ano, ale teď už ne. Už jsem vám to povídal. Jsem připravený odjet. Počítám, že na tom máte zájem i vy. Mám přece schůzku v Curychu.“

„A já bych byl moc rád, abyste na té schůzce vystupoval co nejlépe. Moje zájmy jsou ryze sobecké, a nedovolují proto žádnou úlevu.“

„Já jsem připraven.“

„Navenek ano. Ale věřte mi, že je pro vás životně důležité, abyste strávil nějaký delší čas na moři a část z toho i v noci.“

Nikoliv v nějakých pohodlných podmínkách jako obyčejný cestující, ale ve skutečně tvrdém prostředí. Čím to bude tvrdší, tím lépe pro vás.“

„Další test?“

„Ano. Takový, jaký si jen tady, v primitivních podmínkách doktora Meningera z Port Noir, dokážu vymyslet. Kdybych byl schopný pro vás vyčarovat bouři a menší ztroskotání, udělal bych to. Na druhou stranu, Lamouche sám připomíná bouři; je to dost nesnášenlivý člověk. Až mu sleze otok z nohy, začne na vás mít vztek. A ostatní chlapi – někoho přece nahrazujete – budou na vás určitě naštvaní.“

„To vám pěkně děkuju.“

„Není zač. Takhle zkombinujeme dva stresy. Přinejmenším jedna až dvě noci na moři – v případě, že Lamouche dodrží svůj časový plán – což bude představovat právě to nepřátelské prostředí, kterému jste byl vystavený. A současně se na vás bude soustřeďovat vztek a různá podezření chlapů kolem vás – a to bude samo o sobě symbolem počínající stresové situace.“

„Ještě jednou děkuju. A co když se rozhodnou hodit mě přes palubu? Předpokládám, že tohle je váš závěrečný test, ale k čemu vám bude jeho výsledek dobrý, jestli se utopím?“

„Ale k ničemu takovému samozřejmě nedojde,“ utěšoval ho Washburn s úšklebkem na tváři.

„Jsem moc rád, že jste si tak jistý. Přál bych si mít také takovou jistotu.“

„Můžete ji mít. Chrání vás moje osobnost. Možná že nejsem Christian Barnard ani Michael De Bakey, ale na druhé straně jsem to jediné, co tu místní lidé mají. Potřebují mě, takže nebudou riskovat, že by mě ztratili.“

„Vy ale odsud chcete odjet. Já pro vás představuju něco jako propustku.“

„Avšak poněkud nevyzpytatelným způsobem, můj drahý paciente. Teď ale pojďme. Lamouche vás chce v docích, abyste se seznámil s vybavením. Vyrážíte zítra ve čtyři ráno. Jenom uvažte, jak přínosný týden na moři to bude. Berte to jako zábavnou plavbu.“

Taková zábavná vyjížďka se ještě nikdy nekonala. Kapitán špinavé, olejem prosáklé rybářské lodi byl sprostým ztvárněním odvaru kapitána Bligha a posádka sestávala z kvarteta ztracenců, kteří byli bezpochyby jedinými muži v Port Noir ochotnými plavit se s Claudem Lamouchem. Obvyklý pátý člen posádky byl bratrem hlavního síťáře, což byla skutečnost, kterou Jean-Pierre pocítil již několik minut po vyplutí z přístavu.

„Kradeš jídlo ze stolu mého bratra!“ šeptal hněvivě síťář mezi rychlým popotahováním z cigarety nehybně trčící z koutku úst. „Ze žaludků jeho dětí!“

„Je to jenom na týden,“ protestoval Jean-Pierre. Bylo by snazší – daleko snazší – nezaměstnanému bratrovi nabídnout finanční náhradu z Washburnova pravidelného měsíčního příjmu, avšak doktor i jeho pacient se dohodli, že na takový kompromis nepřistoupí.

„Doufám, že jsi alespoň dobrý u síť!“

Nebyl.

Mnohokrát během následujících dvaasedmdesáti hodin napadlo muže zvaného Jean-Pierre, že finanční usmíření bylo bývalo více než vhodné. Obtěžování nepřestávalo ani na chvíli, dokonce ani v noci – a zejména ne v noci. Vypadalo

to, jako by se na něj neustále upíraly oči, které číhaly, až na tenké zavšivené matraci na palubě dospěje na pokraj spánku.

„Ty tam! Převezmi hlídku! Kamarádovi je špatně. Nastoupíš za něho.“

„Vstávej! Philippe píše svoje paměti. Nesmíme ho vyrušovat.“

„Zvedej se! Dneska odpoledne jsi roztrhl síť. Nebudem platit za tvoji hloupost. Všichni jsme se na tom shodli. Koukej ji hned spravit!“

Sítě.

Jestliže na každý bok bylo normálně k jejich obsluze potřeba dvou mužů, jeho ruce musely zastat práci čtyř paží. Když pracoval vedle někoho, každou chvíli pocítil náhlé trhnutí nebo naopak povolení, aby vždy plná váha sítě zůstávala na něm. Navíc do něho soused co chvíli strčil ramenem, až pokaždé narazil do pažení a málem spadl přes palubu.

A pak tu byl Lamouche. Pokulhávající maniak, který každý kilometr vody měřil množstvím ryb, o něž přišel. Jeho hlas připomínal skřípavý megafon postižený elektrostatickými poruchami. Nikoho neoslovil bez toho, že by před jeho jménem nevedl nějaký sprostý výraz. Byl to zvyk, jenž Jean-Pierra popouzel a doháněl ke stále větší zuřivosti. Lamouche se však Washburnova pacienta ani nedotkl; pouze svým způsobem posílal doktorovi poselství: *Tohle už mi nikdy nedělejte. Ne, když jde o mou loď a moje ryby.*

Podle Lamouchova plánu se měli vrátit do Port Noir třetího dne při západu slunce, vyložit ryby, posádka se mohla do čtyř hodin příštího rána prospat, zasouložit si, nebo se opít, či v nejlepším případě stihnout to všechno.

Vrchní síťář se svým zástupcem ukládal a rovnal síť

uprostřed lodi. Nevítaný člen posádky, jehož pokřtili Jean-Pierre Pijavice, drhl palubu kartáčem na holi. Zbývající dva členové posádky lili z věder před rýžák mořskou vodu, již častěji než palubu zasahovali Pijavici.

Najednou se obsah vědra ocitl příliš vysoko a na chvíli Washburnova pacienta oslepil. Ztratil rovnováhu a těžký kartáč se štětinami ostrými jako ocelové dráty mu vylétl z ruky a zapíchl se do stehna klečícího vrchního síťáře.

„Kurva!“

„Mrzí mě to,“ pronesl viník nenuceně a vytíral si vodu z očí.

„Čert tě vem!“ zahulákal síťář.

„Omluvil jsem se,“ odpověděl muž zvaný Jean-Pierre. „Povězte svým přátelům, ať lejou vodu na palubu, a ne na mě.“

„Moji přátelé mě neotravují svou blbostí!“

„Zapříčinili ale tu mou blbost.“

Síťář popadl násadu rýžáku, stoupl si a napřáhl jej jako bajonet. „Tak ty si chceš hrát, Pijavice?“

„Nechte toho, dejte to sem.“

„S radostí, Pijavice. Na!“ Rybář vyrazil kartáčem kupředu a štětinami tvrdě přešel po pacientově hrudníku a břichu, až roztrhl látku košile.

Muž si nebyl jistý, jestli to byl důsledek doteku jizev po starých ranách, nebo pocit křivdy a hněvu ze tří dnů plných trýznění. Věděl pouze jedno, že na tento útok musí zareagovat. A ta reakce byla i pro něho znepokojivější, než cokoliv, co si vůbec dokázal představit.

Uchopil násadu do pravé ruky a tvrdě ji vrazil směrem do síťářova břicha. V momentě nárazu však dál tlačil, přitom vysoko vykoppl levou nohu a zasáhl jí síťáře do krku.

„*Tao!*“ Hrdelní zamumlání se mu vydralo ze rtů zcela samovolně; vůbec nevěděl, co to znamená.

Ještě než mohl svému výbuchu plně porozumět, udělal rychlou obrátku a kmitem pravé nohy jako beranidlem zasáhl síťáře do levé ledviny.

„*Če-sah!*“ zamumlal.

Rybář uskočil, ale pak s bolestí a vztekem vyrazil kupředu, ruce jako spáry napřažené před sebou.

Pacient se příkřčil, vystřelil pravou rukou a uchopil síťářovo levé předloktí, škulbl s ním směrem dolů a pak se narovnal. Přitom zatlačil protivníkovu paži úplně vzhůru a pak s ní zakroutil a znovu škulbl. V momentě, kdy ji konečně pustil, kopl rybáře patou do kříže. Francouz se rozplácl na hromadu sítí a hlavou tvrdě narazil do pažení lodi.

„*Mí-sah!*“ I význam tohoto tichého výkřiku mu zůstával stále neznámý.

Jeden člen posádky ho zezadu uchopil za krk. Pacient svou levou pěstí udeřil útočníka za sebou do pánve, pak se předklonil a pravou rukou chytil loket svírající hrdlo. Rychle se naklonil doleva. Útočnickovy nohy se zakymácely ve vzduchu a ve chvíli již celé tělo letělo na palubu. Hlavou i krkem se zapíchlo mezi kola navijáku.

V tom okamžiku už na něho skočili i dva zbývající muži. Bušili do něj pěstmi a koleny, zatímco kapitán rybářské lodi pouze znovu a znovu vykřikoval svá varování.

„Doktor! Pamatujte na doktora! Nechte ho být!“

Jeho slova byla stejně nesprávná jako kapitánův odhad situace. Pacient prudkým pohybem uchopil zápěstí jednoho z mužů, trhl za ně a zkroutil. Muž v agonii zavyl. Zápěstí měl zlomené.

Washburnův neznámý pevně propletl prsty obou rukou k sobě, pažemi se jako perlíkem rozmáchl vzhůru a námořníka se zlomeným zápěstím zasáhl doprostřed krku. Muž se v přemetu rozplácl na palubě.

„*Kwa-sah!*“ ozvalo se tiše v pacientových uších.

Čtvrtý muž couvl a jen zíral na maniaka, jenž na něj klidně hleděl.

Bylo po všem. Tři z Lamouchehových mužů byli v bezvědomí, tvrdě potrestáni za to, co udělali. Zdálo se velmi nepravděpodobné, že ve čtyři hodiny ráno bude kdokoliv z nich schopen v přístavu vystoupit sám z lodi.

Lamoucheho slova vyjadřovala stejným dílem údiv i opovržení. „Nevím, odkud jste přišel, ale z téhle lodi zmiznete.“

Muž bez paměti si uvědomil nechtěnou ironii kapitánových slov. *Ani já vlastně nevím, odkud jsem přišel.*

„Teď už tady nemůžete zůstat,“ pronesl Geoffrey Washburn poté, co vešel do ztemnělé ložnice. „Byl jsem upřímně přesvědčený, že dokážu zabránit jakémukoliv vážnějšímu útoku proti vám, ale po tom, co jste předvedl, vás už chránit nemůžu.“

„Oni mě přece vyprovokovali.“

„Až tak moc? Zlomené zápěstí a rány vyžadující sešití na obličeji a krku a taky na lebce. Vážný otřes mozku a kdo ví jaké poranění ledviny? A to už nemluvím o kopnutí do rozkroku, po kterém má ten chlap pořádně oteklá varlata. Tomuhle se, myslím, říká nepřiměřená obrana.“

„Ta obrana mohla být přiměřená, ale zato by ze mě byla mrtvola, kdyby to probíhalo jinak.“ Pacient se odmlčel, ale ještě než ho doktor mohl přerušit, pokračoval. „Myslím, že

bychom si měli popovídat. Něco se stalo, vrátilo se mi několik slov. Měli bychom si promluvit.“

„To bychom sice měli, ale nemůžeme. Není na to čas. Musíte okamžitě odjet. Už jsem to zařídil.“

„Teď hned?“

„Ano. Řekl jsem jim, že jste odešel do vesnice, zřejmě abyste se opil. Jejich rodiny po vás ale jdou. Každý alespoň trochu schopný bratr, bratranec či švagr. Mají s sebou nože, háky a možná i nějaký revolver. Když vás nenajdou, vrátí se sem. A nepřestanou, dokud vás neobjeví.“

„Kvůli rvačce, kterou jsem já nezačal?“

„Protože jste zranil tři muže, kteří přijdou minimálně o jednoměsíční mzdu. A ještě kvůli něčemu, co je možná daleko důležitější.“

„Co to má být?“

„Poníženi. Někdo, kdo nepochází z ostrova, dokázal, že má ne na jednoho, ale hned na tři uznávané rybáře z Port Noir.“

„Uznávané?“

„Aspoň fyzicky. Lamoucheho posádka má pověst nejdrsnějších chlapů z celého pobřeží.“

„To je absurdní.“

„Pro ně ani ne. Tady jde o jejich čest... Teď si pospěšte a sbalte si věci. V přístavu je loď z Marseilles a její kapitán souhlasí, že vás schová a vysadí až půl míle severně od La Ciotatu.“

Muž bez paměti zadržel dech. „Takže nadešel čas,“ pronesl potichu.

„Nadešel čas,“ souhlasil Washburn. „Myslím, že vím, jak vám je. Prožíváte pocit bezmocnosti, bloudění bez cíle, do-

konce i bez kompasu, který by vám ukázal směr. Tím kompasem jsem byl já, ale už vedle vás nebudu. S tím nemůžu nic udělat. Ale věřte mi, když vám říkám, že *nejste* bezmocný. Vy tu svou cestu najdete.“

„Do Curychu,“ opáčil pacient.

„Do Curychu,“ souhlasil doktor. „Tu máte, sbalil jsem vám několik věcí do tohoto nepromokavého plátna. Uvažte si to kolem pasu.“

„Co to je?“

„Všechny peníze, co mám, asi dva tisíce franků. Není to moc, ale do začátku vám to pomůže. A taky můj pas, třeba vám bude k něčemu dobrý. Oba jsme asi tak stejného věku a pas je už starý osm let; lidé se mění. Nenechte si ho nijak zvlášť podrobně prohlížet. Je to ale zcela oficiální doklad.“

„Co budete dělat vy?“

„Když o vás nikdy neuslyším, nebudu ho potřebovat.“

„Jste slušný člověk.“

„Já si to o vás myslím taky... Pokud jsem měl možnost vás poznat. Ale přece jenom jsem vás neznal dřív. Takže za toho neznámého muže ve vás ručit nemůžu. Přál bych si, aby to bylo možné, ale prostě to nejde.“

Muž se opřel o zábradlí a pozoroval, jak se světla Ile de Port Noir ztrácejí v dálce. Rybářská loď mířila do tmy, stejně jako se do ní téměř před pěti měsíci ponořil on sám.

Stejně jako se nyní vrhal do další temnoty.

Kapitola 3

Na pobřeží Francie nebyla vidět žádná světla. Skalnaté břehy zaléval jen slabý přísvit zapadajícího měsíce. Nalézali se ve vzdálenosti asi dvou set metrů od břehu. Rybářská loď se jemně pohupovala v mírném bočním proudu, jenž přicházel od ostrova. Kapitán ukázal rukou přes bok lodi.

„Mezi těma dvěma velkejma skalama je úzkej kousek pláže. Není to nic moc, ale když budete plavat směrem doprava, tak se na ni dostanete. Můžu nechat loď připlout ještě nějakých deset nebo patnáct metrů, ale víc už ne. Máte na to asi dvě minuty.“

„Udělal jste pro mě víc, než jsem čekal. Moc vám děkuju.“

„Děkovat nemusíte. Jenom splácím vlastní dluhy.“

„A já jsem jedna ta splátka?“

„To bych řek. Doktor v Port Noir tehdy po tom blázinci před pěti měsíci sešival tři muže z mé posádky. Vy jste nebyl jediný, koho tehdy přivezli na břeh, víte o tom?“

„Mluvíte o té bouři? Copak vy mě znáte?“

„Pamatuju si, jak jste tehdy ležel bílý jako křída, ale ne-

znám vás a ani vás znát nechci. Neměl jsem tenkrát žádné peníze, ani žádný úlovek, ale doktor povídal, že mu můžu zaplatit, až se situace zlepší. Takže vy jste moje platba doktorovi.“

Muž vycítil, odkud by se mu mohlo dostat pomoci, a obrátil se na kapitána. „Potřebuji doklady. Chtěl bych pozměnit pas.“

„Proč mně to říkáte?“ zeptal se ho kapitán. „Já jenom slíbil, že vás doručím na místo severně od La Ciotatu. To je všechno, k čemu jsem se zavázal.“

„Uřčitě byste to neudělal, kdybyste nebyl schopen zařídit i jiné věci.“

„Rozhodně vás nevemu do Marseilles. Nebudu riskovat, že nás potká hlídkovej člun. Sâreté má svoje lidi po celým přístavu; jejich narkotický komanda jsou bandy maniaků. Buď jim zaplatíte, nebo strávíte dvacet let v cele.“

„Což znamená, že nové doklady můžu sehnat v Marseilles. A vy mi můžete pomoci.“

„To jsem neřek.“

„Ale ano, řekl. Pořebuju něco a můžu to dostat na místě, na které mě odmítáte zavézt – ale přitom tam by mi opravdu mohli pomoci. Tohle jste mi pověděl.“

„Co jsem podle vás řekl?“

„Že jste ochoten setkat se v Marseilles se mnou – když se tam dostanu sám, bez vaší pomoci. Tak mi jen povězte kde.“

Kapitán rybářské lodi se pozorně zahleděl do pacientova obličejce. Rozhodnutí nebylo snadné, ale nakonec k němu dospěl. „V ulici Sarrasin, jižně od Starého přístavu, je kavárna Le Bouc de Mer. Budu tam dnes večer mezi devátou a jedenáctou. Na to ale potřebujete peníze, nějaký dokonce už předem.“

„Kolik?“

„Dohodnete se s člověkem, se kterým vás seznámím.“

„Musím mít aspoň nějakou představu.“

„Cena je nižší, když už máte nějaký platný dokument, na kterým se dá pracovat. V opačném případě se musí nějaký ukrást.“

„Jak jsem vám řekl, pas mám.“

Kapitán pokrčil rameny. „Patnáct set, dva tisíce franků. Ztrácíme čas?“

Pacient pomyslel na balíčky v nepromokavém plátně, připevněné u pasu. Zdálo se, že v Marseilles jim pěkně pustí žilou, ale současně tam může získat nový pas, pas do Curychu. „To zvládnou,“ odpověděl s větším přesvědčením v hlase, než ve skutečnosti cítil. „Tak, dneska večer.“

Kapitán se zadíval na matně osvětlené pobřeží. „Dál už nemůžu. Teď už je to jenom na vás. Pamatujte si, jestli se v Marseilles nepotkáme, nikdy jste mě neviděl a já nikdy neviděl vás. Taky nikdo z mé posádky vás ani okem nezahlídl.“

„Budu tam. Le Bouc de Mer, ulice Sarassin, jižně od Starého přístavu.“

„Děj se vůle Boží,“ pronesl kapitán a dal signál kormidelníkovi. V útrobách lodi zaduněly motory. „Mimochodem, klienti v Le Bouc nejsou moc zvyklí na pařížskéj dialekt. Bejt váma, tak bych mluvil trochu drsněj.“

„Díky za radu,“ odpověděl pacient, přehodil nohy přes pažení a sklouzl do vody. Batoh držel nad hladinou a nohama plaval, aby se nepotopil. „Nashledanou večer,“ dodal poněkud hlasitěji při pohledu vzhůru k černému trupu rybářské lodi.

Na její palubě ale už nebylo nikoho vidět; kapitán poodstoupil od zábradlí. Jediný zvuk, který neznámý muž slyšel, bylo pleskavé narážení vody na dřevo a tlumené zrychlování hukotu motorů.

Teď už je to jenom na vás.

Zachvěl se a rychle se ve studené vodě obrátil. Zamířil šikmo k pobřeží. Znovu si připomněl, že se musí držet vpravo, směrem ke shluku skal po pravé ruce. Jestli kapitán věděl, o čem mluví, tak ho proud na zatím neviditelnou pláž donese.

Předpoklad vyšel a proud to skutečně dokázal. Muž cítil, jak mu spodní voda tlačí bosé nohy do písku. Posledních třicet metrů bylo nejhorších. Ranec s osobními věcmi však zůstal relativně suchý, protože se plavci podařilo udržet jej z dosahu rozbouřených vln.

O několik minut později seděl na písčné duně porostlé travou mezi dlouhým rákosím vlnícím se v noční bríze. Na stále ještě tmavé obloze se začínaly objevovat první záblesky denního světla. Nejdéle do hodiny vyjde slunce a pak už se bude muset vydat na cestu.

Otevřel batoh a vytáhl pár bot, tlusté ponožky, kalhoty a hrubou džínovou košili. Kdysi zřejmě zvládl umění maximální úspory místa při balení zavazadel; batoh proto obsahoval více, než se navenek mohlo zdát. Kde se tohle naučil? Proč? Takové otázky se neustále vracely.

Vstal a sundal si šortky od Washburna. Rozprostřel je na trávě, aby vyschly. Nemohl si dovolit nechat něco na místě. Totéž provedl i s tílkem.

Jak tak úplně nahý stál na vrcholku duny, pociťoval zvláštní směs rozjařenosti a svírání u žaludku. Uvědomil si,

že ta bolest znamená strach. Stejně tak však rozuměl i onomu povznášejícímu pocitu.

V první zkoušce uspěl. Poslouchal vlastní instinkty – nebo spíše nutkání – a bezpečně věděl, co má říkat a jak má odpovídat. Ještě před hodinou neměl žádný bezprostřední cíl a věděl pouze to, že se chce dostat do Curychu. Nicméně mu bylo jasné, že musí nějak překročit hranice a bude nucen uklidnit pátravé oči úředníků. Ten osm let starý pas mu nepatřil tak zjevně, že by to uhodilo do očí i toho nejhloupějšího imigračního úředníka. I kdyby se mu nějak podařilo dostat se do Švýcarska, stejně by měl před sebou ještě cestu ze země. Každým překročením hranice se pravděpodobnost odhalení samozřejmě násobila. To nemohl dopustit. Určitě ne teď, dokud se o sobě nedozví více. Odpovědi na něho čekaly v Curychu. Tam se musel bezpečně dostat. To byl důvod, proč naléhal na kapitána rybářské lodi, aby mu pomohl v jeho záměru.

Nejsi bezmocný. Ty si poradíš.

Než dnešní den skončí, zkontaktuje se s člověkem, který mu pomůže pozměnit Washburnův pas tak, aby jej mohl bezpečně využívat při dalším cestování. To byl první krok, avšak než ho udělá, zůstává tu problém peněz. Dva tisíce franků, které dostal od doktora, rozhodně nebylo nic moc; dokonce nemusely stačit ani na zaplacení nového pasu. K čemu mu bude sebelepší cestovní dokument, když nebude mít prostředky na cestu? Peníze. Musí sehnat peníze. Je třeba se nad tím zamyslet.

Roztřepal oblečení, které vytáhl z rance, oblékl je na sebe, obul si boty. Pak si lehl na písek a zíral do nebe, které postupně, ale rychle světlalo. Rodil se nový den a s ním i jeho nová totožnost.

Kráčel úzkými dlážděnými uličkami městečka La Ciotat a co chvíli vcházel do obchůdků, nejčastěji jen aby si popovídal s prodavači. Byl to najednou zvláštní pocit, stát se součástí lidského hemžení a nebýt jen neznámou lidskou troskou vytaženou z moře. Vzpomněl si na kapitánovu radu a svou francouzštinu záměrně zabarvil hrdelním hlasem, aby mohl být považován za bevýznamného cizince projíždějícího městem.

Peníze.

V La Ciotat byla oblast evidentně sloužící bohaté klientele. Obchody byly čistší, zboží dražší, ryby čerstvější a maso o poznání kvalitnější než na hlavní nákupní zóně. Dokonce i zelenina se leskla; spousta z ní byla exotického původu, importovaná ze severní Afriky nebo ze Středního Východu. Celá čtvrť nesla rysy Paříže nebo Nice a byla umístěna na okraji obvyklé pobřežní středostavovské společnosti. Muž náhle narazil na malou kavárnu s vchodem na konci dlážděné cestičky, jež byla od sousedních obchodů oddělená pečlivě udržovaným trávníkem.

Peníze.

Nedaleko kavárny bylo řeznictví. Vešel dovnitř, i když si uvědomoval, že majitelovo mínění o něm není zdaleka příznivé, ani jeho pohledy nejsou příliš přátelské. Řezník obsluhoval manželský pár středního věku. Podle řeči i chování patřili ke služebnictvu nějakého boháče. Chovali se pedantsky, odměřeně a měli značné nároky.

„Minulý týden to telecí za moc nestálo,“ pronesla žena. „Tentokrát se polepšete, nebo si budu muset objednávat maso z Marseilles.“

„A onehdy večer,“ přidal se muž, „se markýz zmínil, že

jehněčí kotlety byly příliš tenké. Ještě jednou opakuji, tři centimetry.“

Obchodník si povzdechl a pokrčil rameny, mumlaje fráze omluv a ubezpečování. Žena se otočila ke svému průvodci a promluvila stejně rozkazovačně jako prve k řezníkovi.

„Počkej na balíčky a ulož je do auta. Jdu do potravin, stav se tam pro mě.“

„Samozřejmě, drahá.“

Nato žena odkráčela jako holub, který pátrá po zrnu, jež by se mohlo stát záminkou dalšího konfliktu. Jakmile vyšla z krámu, manžel se obrátil k obchodníkovi a začal se chovat náhle naprosto jinak. Arogance zmizela, objevilo se dokonce spiklenecké ušklíbnutí.

„Prostě normální den, co, Marceli?“ pronesl lehkým tónem a vytáhl z kapsy balíček cigaret.

„Zažil jsem už horší i lepší. Byly ty kotlety opravdu moc tenké?“

„Bože můj, vůbec ne. Jakpak to je dlouho, co byl opravdu schopen něco říct? Ale ona se cítí líp, když si stěžuju, chápěš?“

„Kdepak je teď markýz Dangheap?“

„Sedí tady kousek vedle opilý a čeká na tu štetku z Toulonu. Zastavím se pro něj později odpoledne, vyzvednu ho a propašuju do stájí, aby markýza nic nevěděla. Tou dobou už nebude schopný řídit. Užívá pokaždé místnost Jean-Pierra nad kuchyní.“

„Slyšel jsem o tom.“

Při zmínce o jménu Jean-Pierre se Washburnův pacient odvrátil od pultu, na němž byla vystavená drůbež. Byl to sice jen takový reflexní pohyb, ale řezníkovi se tím připomněl.

„Copak je? Co si přejete?“

Byl čas promluvit vybroušenou francouzštinou. „Byl jste mi doporučen jedním přítelem v Nice,“ odpověděl pacient přízvukem, který připomínal spíše Quai d'Orsay než Le Bouc de Mer.

„Skutečně?“ Prodavač si okamžitě poopravil své mínění. Mezi klientelou, zejména tou mladší, měl řadu zákazníků, kteří dávali přednost oblečení výrazně kontrastujícím s jejich společenským postavením. Obyčejná baskická košile byla dokonce v poslední době módou. „Vy jste tady nový, pane?“

„Musel jsem tady zastavit s lodí kvůli nějaké opravě, takže to dnes do Marseilles nestihneme.“

„Můžu vám nějak pomoci?“

Pacient se zasmál. „Mně ne, možná vrchnímu kuchaři, to si netroufnu předvídat. Staví se tu později, ale skutečně na mě dost dá.“

Řezník i jeho přítel se zasmáli. „To vám docela věřím, pane,“ poznamenal majitel obchodu.

„Budu potřebovat asi tucet mladých kačenek a řekněme osmnáct biftečků.“

„Samozřejmě.“

„Dobře. Pošlu našeho vrchního kuchaře přímo za vámi.“ Pacient se pak obrátil k muži středního věku. „Mimochodem, nemohl jsem se ubránit, abych neposlouchal, o čem mluvíte ...och, ne, nemějte obavy, prosím. Není váš markýz náhodou ten osel D'Ambois? Myslím, že mi někdo povídal, že tady žije.“

„Ach, ne, pane,“ odpověděl sluha. „Žádného markýze d'Ambois neznám. Mluvil jsem o markýzi de Chamford. Jemný člověk, pane, ale má problémy. Nešťastné manželství, pane. Velmi nešťastné; to také není žádné tajemství.“

„Chamford? Ano, myslím, že jsme se setkali. Trochu menší chlapík, že?“

„Ne, pane. Spíše dost vysoký. Zhruba vaší postavy, řekl bych.“

„Skutečně?“

Pacient se coby poslíček od Roquevaira, který ještě příliš nezná cestu, rychle obeznámil s různými vchody i vnitřními schodišti jednopatrové kavárny. Byla tu dvě schodiště vedoucí do poschodí, jedno z kuchyně, druhé začínalo z malého foyeru těsně za předním vchodem; po něm chodívali stálí zákazníci nahoru na toalety. Na schodiště také vedla okna, a tak bylo zvenku vidět, kdo po schodech kráčí. Pacient si byl jistý, že když počká dostatečně dlouho, určitě na nich zahlédne jistou dvojici. Půjdou bezpochyby každý zvlášť a nezamíří na toalety, nýbrž do ložnice nad kuchyní. Pacient přemítal, který z drahých automobilů zaparkovaných v tiché ulici patří markýzi de Chamford. Ať to však byl kterýkoliv, sluha středního věku z řeznictví se o něj nemusel starat, protože jeho zaměstnavatel jej určitě nebude potřebovat.

Peníze.

Žena přijela krátce před jednou hodinou. Byla to větrem ošlehaná blondýna s mohutnými nadry, jež se nápadně vypínaly v modré hedvábné blůzce. Dlouhé opálené nohy si elegantně vykračovaly na úzkých podpatcích a pod těsnou bílou sukni se jasně rýsovala stehna i vlnící se boky. Chamford možná měl nějaké problémy, ale rozhodně mu nechyběl vkus.

O dvacet minut později už pacient zahlédl oknem bílou sukni na schodišti; děvče mířilo do prvního patra. Za nece-

lou minutu po ní se za oknem objevila další postava. Bledý obličej, tmavé kalhoty a sportovní sako. Muž se rovněž opatrně a nejistě vydal směrem nahoru. Pozorovatel začal počítat minuty; upřímně doufal, že markýz de Chamford má hodinky.

Pacient držel plátěný tlumok za popruhy co nejnenápadněji a po dlážděném chodníčku se vydal směrem ke vchodu do restaurace. Když vstoupil do foyer, zabočil doleva, vyhnul se postaršímu muži, plahočícímu se po schodech a vyběhl do prvního patra. Tam znovu zahnul doleva a vydal se dlouhou chodbou k zadní části domu nad kuchyní. Přešel kolem toalet, až se přiblížil k zavřeným dveřím na konci malé haly. Tam zůstal bez hnutí stát zády přitisknutý ke zdi. Pootočil hlavu a počkal, až se onen starší muž dostane ke dveřím toalety a otevře je, zatímco druhou rukou si rozepínal kalhoty.

Pacient instinktivně, bez sebemenšího zamyšlení, zdvihl měkký tlumok a přitiskl ho nataženými pažemi doprostřed dveřního panelu. Poté ukročil zpět a jediným rychlým pohybem vrazil do batohu levým ramenem. Ve chvíli, kdy rozrazil dveře, pravou rukou zachytil jejich okraj ještě dříve, než mohly narazit do zdi. Dole v restauraci nemohl nikdo tuto jeho tichou invazi ani zaslechnout.

„Proboha!“ zaječela dívka. „Kdo to je?...“

„Ticho!“

Markýz de Chamford rychle sjel z nahého těla světlovlasé ženy, sklouzl přes okraj postele a rozplácl se na zemi. Vypadal jako postava z nějaké komedie. Měl na sobě stále ještě naškrobenou košili, u krku uvázanou kravatu a na nohou černé hedvábné podkolenky. Jinak už na sobě neměl

nic. Žena se bleskově zakryla prostěradlem ve snaze co nejvíce zamaskovat delikátnost situace.

Pacient na ně spustil: „Nekřičte. Nikomu z vás se nic nestane, když budete dělat přesně to, co vám řeknu.“

„Najala vás moje žena!“ vykřikl Chamford. Jeho slovům bylo sotva rozumět. Měl problémy i se zaostřením pohledu. „Zaplatím vám víc než ona!“

„To pro začátek,“ odpověděl Washburnův pacient. „Svlékněte si tu košili a kravatu. Taky ponožky.“ Na markýzově zápěstí se zablýskl zlatý náramek. „A hodinky.“

O několik minut později byla celá proměna skončena. Markýzovo oblečení sice nepadlo nijak dokonale, avšak kvalitě materiálu ani drahého krejčího nemohl nikdo zpochybnit. Hodinky byly navíc od Girarda Perregauxe a peněženka obsahovala více než třináct tisíc franků. Také klíčky od auta udělaly dojem; jejich hlavy z ryzího stříbra byly vytvarovány do monogramu.

„Proboha, dejte mi své oblečení!“ žadonil markýz. I přes alkoholické opojení mu začala docházet nepříjemnost celé situace.

„Lituji, ale to nemohu udělat,“ odpověděl mu vetřelec a dál sbíral svoje oblečení, i šaty světlovlase ženy.

„Nemůžete přece vzít *moje* oblečení!“ zaječela dáma.

„Varoval jsem vás, abyste se chovali tiše.“

„Dobře, *dobře*,“ pokračovala už tlumenějším hlasem, „ale přece *nemůžete*...“

„Ale ano, můžu.“ Pacient se rozhlédl po místnosti. Na stolku u okna stál telefon. Přešel k němu a vytrhl kabel ze zásuvky. „Teď vás nebude nikdo rušit,“ dodal a zdvihl ze země svůj ranec.

„Musí vám být přece jasné, že nemůžete utéct!“ vyštěkl na něj Chamford. „Tohle vám neprojde! Policie vás najde!“

„Policie?“ obrátil se k němu vetřelec tázavě. „Vy si opravdu myslíte, že byste měl přivolat policii? To se pak bude muset sepsat oficiální záznam se vším všudy. Nejsem si moc jistý, že je to až tak dobrý nápad. Raději byste měli počkat, než odpoledne přijede ten váš chlápek. Slyšel jsem, jak říká, že vás propašuje do stáji bez vědomí markýzy. Když všechno pořádně uvážím, jsem na mou duši přesvědčený, že byste měl udělat přesně tohle. Vůbec nepochybuji, že si dokážete vymyslet trochu lepší historku o tom, co se vám tu doopravdy stalo. Já vás neshodím.“

Nato neznámý zloděj vyšel z pokoje a zavřel za sebou zdemolované dveře.

Nejsi bezmocný. Ty si poradíš.

Doposud se mu dařilo a to ho trochu děsilo. Cože to Washburn říkal? Že se mu vrátí jeho schopnosti a nadání... *ale nemyslím, že je budete kdy schopni spojit se svou minulostí.* Minulost. Co to bylo za minulost, která mu poskytovala zkušenosti, jichž využil v posledních čtyřiaadvaceti hodinách? Kde se naučil kopnutím nohy nebo pouhými spletenými prsty zohavit a zmrzačit člověka? Jak to, že ví, kam přesně má udeřit? Kdo ho naučil vžít se do způsobu myšlení zločince, jak se za každou cenu prosadit a vynutit si, co potřebuje? Jak to, že se už při pouhém náznaku dokázal vždy zkoncentrovat a důvěřoval ve správnost svých instinktů? Kde se naučil z pouhé nevinné konverzace, jakou třeba odposlechl v reznictví, okamžitě postřehnout příležitost k vydírání? Ještě konkrétnější bylo samotné rozhodnutí spáchat zločin. Bože můj, jak k tomu všemu přišel?

Čím víc se s tím budete prát, čím víc se tím budete trápit, tím to bude horší.

Soustřeďoval se teď na silnici a na mahagonovou palubní desku jaguára, jenž patřil markýzi de Chamford. Uspořádání kontrolních světel na palubní desce bylo nezvyklé; k jeho minulosti používání drahých automobilů zřejmě nepatřilo. To něco napovídá, pomyslel si.

Za necelou hodinu přešel most přes široký kanál a pochopil, že je v Marseilles. Malé hranaté kamenné domky vystupující z vody jako kostky, úzké ulice a všude kolem jenom zdi – okraj starého přístavu. To všechno znal, a přitom vlastně neznal. Vysoko v dálce se na vzdáleném kopci jako silueta rýsovala katedrála se sochou Panny Marie umístěnou na vrcholku špičaté věže. Notre-Dame-de-la-Garde. To jméno se mu vybavilo; i chrám již viděl, a přece si na to nepamatoval.

Och, Bože! *Přestaň!*

Během několika minut se ocitl uprostřed živého městského centra. Jel po přelidněné Canebière plné drahých obchodů. Na obou stranách ulice se v rozlehlých tabulích kouřového skla i v oknech prostorných kaváren odrážely paprsky odpoledního slunce. Zahnul doleva směrem k přístavu. Cestou míjel skladiště, malé továrny i oplocené parcely, na nichž řady automobilů čekaly, než je odvezou na sever – do výkladních skříní Saint-Etienne, Lyonu či Paříže. A do jiných míst na jižním pobřeží Středozemního moře.

Instinkt. Poslouchej instinkt. Nic se nesmělo opomenout. Každý prostředek v sobě obsahoval možnost okamžitého využití. Svou hodnotu měl například kámen, jestliže jím bylo možno hodit, nebo auto, pokud o ně měl někdo zájem. Pacient si vybral pozemek, kde byla zaparkována auta, nová

i starší, všechna ale drahá. Zastavil u obrubníku a vystoupil z vozu. Za plotem bylo vidět malou garáž připomínající jeskyni, v níž pracovali málomluvní mechanici. Nenuceně prošel rozlehlým prostorem dílny, až objevil muže v tenkém proužkovaném obleku. Instinktivně k neznámému zamířil. Nebylo toho moc na dlouhé vysvětlování, netrvalo ani deset minut. Výsledkem byla dohoda, že jaguár s pečlivě vypilovaným číslem motoru zmizí někam do severní Afriky.

Stříbrné klíčky s monogramem byly vyměněny za šest tisíc franků. Představovaly sotva pětinu hodnoty Chamfordova vozu. Pak pacient doktora Washburna vyhledal taxík a požádal o dovoz do libovolné zastavárny, kde mu nebude nikdo klást zbytečné otázky. Pokyn byl jasný, byli přece v Marseilles. A tak byly za necelou půlhodinu zlaté hodinky Girard Perregaux nahrazeny chronometrem značky Seiko a osmi sty franky. Každé zboží má svou hodnotu odpovídající možnostem praktickému využití. Nové hodinky byly nárazuvzdorné.

Další zastávka se uskutečnila v nevelkém obchodním domě jihovýchodní čtvrti La Canabière. Z prodejních regálů a rámečků si pacient vybral šaty, zaplatil a přímo ze zkušební kabiny v nich odešel. Nepadnoucí sportovní sako a tmavé kalhoty tam nechal.

Z vystaveného zboží si ještě vybral měkký kožený kufr, do něhož uložil zbývající oblečení i batoh. Pak pacient pohlédl na své nové hodinky; bylo téměř pět hodin. Nejvyšší čas najít si nějaký pohodlný hotel. Nespal pořádně již několik dní a před schůzkou v ulici Sarassin si potřeboval odpočinout. V kavárně Le Bouc de Mer ho čekalo jednání, na jehož konci bude další, ještě důležitější schůzka v Curychu.

Teď ležel na posteli a zíral do stropu, zalitého světlem pouliční lucerny. Na hladkém bílém povrchu tančily nepravidelné záblesky světla. Na Marseilles se rychle snesla noc a s jejím příchodem se dostavil neurčitý pocit volnosti. Pacientovi připadala tma jako veliká záclona, stínící nahé skutečnosti světa venku před ostrým denním světlem. Dozvídal se o sobě opět cosi nového – a sice to, že se lépe cítí v noci. Stejně jako polovyhladovělé kočky i jemu se obživa sháněla snadněji za tmy. Přesto tu byl určitý rozpor, který dobře vnímal. Během několika měsíců na Ile de Port Noir doslova toužil po slunci, dychtil po něm a nemohl se ani teď dočkat rána, až temnota opět zmizí.

Něco se s ním dělo; měnil se.

Něco *se změnilo*. Così, co zpochybňovalo skutečnost, že ke shánění obživy je výhodnější noc. Ještě před dvanácti hodinami stál na palubě rybářské lodi uprostřed Středozevního moře, v mysli skrýval plán a u pasu dva tisíce franků. Dva tisíce franků, to je o něco méně než pět set amerických dolarů, alespoň podle dnešního kursu, vyvěšeného v hotelové hale. Byl teď vybaven několikaterým docela přijatelným oblečením. Ležel v posteli středně drahého hotelu s nějakými třiadvaceti tisíci franky ve značkové peněženke Louise Vuittona. Původně patřila markýzi Chamfordovi. Třiadvacet tisíc franků... skoro šest tisíc dolarů.

Odkud vlastně přišel, že je schopen takových věcí?

Nemysli na to!

Ulice Sarassin vypadala tak starobyle, že by na mapě jiného města mohla být považována za význačný orientační bod. Ta široká, cihlami dlážděná ulička spojovala ulice postavené

o několik století později. Toto ale bylo Marseilles, kde prastaré objekty sousedily s jen o něco méně starými a všechny se nanejvýš nepřívětivě bránily všemu novému. Ulice Sarassin nebyla delší než nějakých sedmdesát metrů, jakoby nehybná v čase se rozkládala mezi kamennými zdmi nábřežních budov. Neměla veřejné osvětlení a temnota se stávala mnohdy ještě hlubší kvůli zadržovaným chuchvalcům mlhy valícím se z přístavu. Bylo to svým způsobem místo v ústraní, jež poskytovalo prostor pro krátká setkání mužů, kteří nestáli o to, aby svědkem jejich jednání byl kdokoliv cizí.

Jediné světlo i zvuk vycházely z Le Bouc de Mer. Kavárna se nacházela zhruba uprostřed široké ulice, v budově jakéhosi bývalého úřadu z devatenáctého století. Stěny řady pokojků uvnitř však vybourali, aby uvolnili místo prostornému baru a stolkům. Zbývající pokoje sloužily soukromějším schůzkám. Představovaly jakousi nábřežní obdobu podobných privátních místností v restauratech na La Canebière. Vzhledem ke svému účelu byly vstupy do nich opatřeny pouze závěsy a nikoliv dveřmi.

Pacient procházel mezi obsazenými stolky, prodíral se oblaky kouře, s omluvami se protahoval kolem kolébajících se rybářů a opilých vojáků i červenolících prostitutek, hledajících postel pro odpočinek i výdělek pár franků. Nakoukl do několika pokojků. Vypadal jako člen posádky, který hledá své kumpány – až našel kapitána rybářské lodi. Seděl u stolu s jedním jemu neznámým mužem. Byl to hubený člověk s bledým obličejem a na nového příchozího pohlížel úzkýma očima zvědavé fretky.

„Posaďte se,“ pronesl zarputile kapitán. „Doufal jsem, že přijdete dřív.“

„Řekl jste mezi devátou a jedenáctou. Je tři čtvrtě na jedenáct.“

„Když takhle zdržujete, tak zaplatíte whisky.“

„Rád. Objednejte si něco slušného, jestli to tu mají.“

Štíhlý bledý muž se pousmál. Zdálo se, že všechno začíná dobře.

Začínalo. Pas, o který šlo, je samozřejmě ta nejobtížnější věc, pokud jde o pozměňování či falšování, ale s velikou péčí, prvotřídním vybavením a uměleckým mistrovstvím se to zvládne.

„Za kolik?“

„Zručnost – a vybavení – nejsou levné. Dva a půl tisíce franků.“

„Kdy můžu ten pas dostat?“

„Práce, přímo umělecké mistrovství, to nějaký čas trvá. Tři nebo čtyři dny. A to ještě vystavíme toho umělce značnému časovému tlaku. Určitě mě kvůli tomu seřve.“

„Přidám tisíc franků, když to bude do zítřka.“

„Pas bude hotový v deset hodin dopoledne,“ souhlasil rychle bledý neznámý. „Snesu všechny jeho nadávky.“

„Co ta tisícovka?“ přerušil je zakaboněný kapitán. „Co jste přivezl z Port Noir? Diamanty?“

„Talent,“ odpověděl mu pacient. Myslel to vážně, i když tomu sám úplně nerozuměl.

„Potřebuju vaši fotku,“ upozorňoval zprostředkovatel.

„Stavil jsem se v jedné pasáži a nechal si udělat tuhle,“ odpověděl pacient a vytáhl z kapsy malý obrázek. „Jsem si jistý, že se vším tím drahým vybavením, o kterém mluvíte, to dokážete doladit.“

„Máte pěkný oblek,“ poznamenal kapitán a předal fotografii bledému muži.

„Dobře ušitý,“ souhlasil pacient.

Pak si dohodli místo dopolední schůzky, zaplatili pití a kapitán prostředníkovi pod stolem podstrčil pět set franků. Jednání bylo u konce; pacient vyšel z místnosti a pustil se směrem k východu přeplněným, zakouřeným barem plným nevázaných návštěvníků.

Stalo se to tak rychle a neočekávaně, že na nějaké přemýšlení nezbylo ani trochu času. Dalo se jen *reagovat*.

Ke srážce došlo náhle, jakoby mimoděk, avšak oči, jež se na něj upíraly, rozhodně nepůsobily klidným dojmem. Zdálo se, že doslova žhnou, jsou nevěřícně rozšířené, téměř na pokraji hysterie.

„Ne! Ach, proboha, ne! *Nemůžu...*“ Muž zmizel v davu. Pacient se natáhl dopředu a pevně sevřel mužovo rameno.

„Počkejte chvíli!“

Muž se prudce otočil a vrazil roztažený palec a prsty do pacientova zápěstí ve snaze uvolnit jeho stisk. „*Ty! Ty jsi přece mrtvý! Nemohl jsi přece přežít!*“

„Přežil jsem. Co všechno *víš?*“

Neznámý zkroutil obličej do zuřivé grimasy. Oči měl přimhouřené, ústy otevřenými dokořán zhluboka nasával vzduch a přitom odhaloval svůj žlutý chrup, jenž vypadal jako zuby zvířete. Náhle muž vytáhl nůž a do okolního lo-
mozu se ozval zvuk cvaknutí čepele. Paže vystřelila kupředu – otevřený nůž jako pokračování ruky, jež ho svírala, jako blesk nasměrovaný doprostřed pacientova břicha. „Tak to s tebou skončím!“ zasyčel neznámý muž.

Pacient švihl dolů pravým předloktím. Toto ocelové kyvadlo smetlo vše, co bylo v cestě. Otočil se jako na obrtlíku, vystřelil levou nohu a patou vrazil do útočnickovy pánve.

„*Če-sah*.“ Ozvěna v uších mu připadala až uhlušující.

Neznámý muž se zapotácel dozadu a narazil do tří opilců. Nůž mu přitom vypadl z dlaně na podlahu. Chlapi zbraň zahlédli a ozvaly se výkřiky. Okounějící návštěvníci baru se okamžitě srotili kolem bojujících mužů a pěstmi je oddělili od sebe.

„Vypadněte vodsud!“

„Jděte se hádat a prát někam jinam!“

„My tu nechceme žádný poldy, vy ožralové!“

Směsici zvuků kavárny Le Bouc de Mer přehlušilo hněvivé, hrubé marseilleské nářečí. Pacient zůstal sevřený mezi muži a mohl jen pozorovat, jak si jeho protivník a rádoby vrah s rukou na přirození razí davem cestu ven z místnosti. Těžké dveře se otevřely zhoupnutím, jak jimi muž vypálil směrem do tmy ulice Sarrasin.

Někdo, kdo považoval pacienta za mrtvého – a jeho smrt si přál –, teď věděl, že stále žije.

Kapitola 4

Turistická třída letadla caravella společnosti Air France do Curychu byla zcela zaplněná. Úzká sedadla byla kvůli turbulencím, jež právě pohazovaly letadlem, ještě méně pohodlná než obvykle. Kdesi plakalo v matčině náručí mimino, ostatní děti kňouraly a pokoušely se zakrýt výkřiky strachu. Rodiče se jim nejistými úsměvy snažili váhavě předat pocit jistoty, který sami necítili. Většina zbývajících pasažérů byla potichu, několik popíjelo whisky zjevně rychleji, než bývalo obvyklé. Dosti malá část cestujících se staženými hrdly smála ve falešně hrané statečnosti, která je ze strachu spíše usvědčovala. Důvody, proč absolvovali tento hrozný let, byly různé, ale nikdo se nedokázal zbavit neodbytných, až hrůzných myšlenek. Když se člověk nechá zavřít do kovového pouzdra deset kilometrů nad zemí, pak se pochopitelně cítí zranitelný. Je si totiž až bolestně vědom toho, že se v kterýkoliv okamžik může jediným dlouhým pádem zřítit dolů na zem. Jaké podstatné otázky asi v takové chvíli proběhnou každému hlavou? Jak bude reagovat?

Pacient to chtěl zjistit; bylo to pro něj důležité. Seděl u okénka a s očima upřenýma na křídlo letadla pozoroval, jak se tato obrovská kovová plocha ohýbá a zachvívá pod silnými nápory větru. Větrné proudy se vzájemně srážely, narážely na letadlo a vtloukaly do toho tenkého kovového pláště, vytvořeného rukou lidí, poslušnost i ponížení. Zároveň varovaly bezvýznamné pozemské pokusitele, že proti obrovským rozmarům přírody nemají šanci. Stačí pár gramů tlaku nad maximální zátěžovou hodnotu ohybové pevnosti a křídlo praskne. Tato končetina zajišťující let se pak od válcovitého trupu odtrhne jako cár ve větru; jediné povolení nýtů a může následovat exploze a po ní už jen jediný pád k zemi.

Co by dělal? Na co by myslel? Vedle nekontrolovatelného strachu ze smrti a zapomnění – bylo by tu ještě něco jiného? Právě na to se musí soustředit; ono bylo to *zrcadlení*, které doktor Washburn v Port Noir neustále zdůrazňoval. Nyní si pacient vybavoval jeho slova.

Kdykoliv se ocitnete ve stresové situaci – a budete mít dost času –, pak se ze všech sil snažte do ní vžít. Úplně volně se s ní ztotožněte a nechte slova i představy, aby zaplnily vaši mysl. Mezi nimi totiž můžete najít potřebný klíč.

Pacient dále zíral z okénka, cíleně usiloval probudit své podvědomí tím, že se pohledem vpíjel do projevů násilí nespoutaných přírodních sil za okenním sklem, koncentroval do sebe pohyb a v tichosti se intenzivně snažil, aby jeho reakce vyústily v nějaká konkrétní slova či představy. Slova i představy se skutečně dostavily. Začaly se formulovat pomalu a postupně. Opět byla tma a ozýval se hluk silného větru. Neustále narůstal, až mu drásal uši, nepřestával, rostl,

až se zdálo, že se mu rozskočí hlava. Hlava... Vítr mu bičoval levou stranu hlavy a obličej, vpaloval se do kůže, nutil ho zvednout levé rameno, aby se před ním ochránil... Levé rameno. Levou *paži*. Levou ruku měl zdviženou, prsty v rukavici se držel rovného okraje železa, pravou rukou se přidržoval... držáku. Přidržel se řemene a na něco čekal. Na signál... záblesk světla, nebo poklepání na rameno, nebo spíš na oboje. Někjaký signál. Teď se objevil. Rychle se ponořil. Do temnoty, prázdnoty, s převracejícím se, svíjejícím tělem, letícím někam noční oblohou. Letí... padákem!

„*Nejste nemocen?*“

Zmatený sen se náhle přerušil; nervózní spolucestující na sedadle vedle se dotkl jeho levé paže – měl ji zvednutou, prsty roztaženy jakoby v protestu, ztuhlé v nehybné poloze. Napříč hrudníkem si k saku tiskl pravé předloktí; rukou se držel klopky tak pevně, že byla látka celá zmačkaná. A na čele se mu perlil pot; skutečně k tomu došlo. To ‚cosi jiného‘ se krátce – i když bláznivě – zostrilo do jasného obrazu.

„*Pardon,*“ omluvil se a připažil. „Špatný sen,“ dodal nesmyslně.

Pacient se rozhlédl po kabině, ale žádné vysvětlení ho nenapadalo. Před chvílí ho zcela pohltily představy a zvuky, jež svými očima i ušima vnímal jako skutečné události. Byl vyvržen z letadla... v noci... a jako reálnou součást svého seskoku si uvědomoval jakési signály, kusy kovu a popruhy. Skočil padákem. *Kde? Proč?*

Přestaň se mučit!

Když už pro nic jiného, tak proto, aby odvedl své myšlenky od toho šíleného zážitku, sáhl do náprsní kapsy, vytáhl svůj změněný pas a začal si jej prohlížet. Jak se dalo očekávat,

Washburnovo jméno bylo ponecháno; bylo konečně dost běžné a jeho majitel ho ujistil, že není na seznamu hledaných osob. *Geoffrey R.* však technicky velmi profesionálním způsobem změnili na *George P.* Také výměnu a úpravu fotografie provedli velmi dovedně, snímek nyní ani zdaleka nepřipomínal nějaký levný obrázek z automatu v pasáži.

Číslo pasu bylo samozřejmě zcela změněno, což zaručovalo, že na počítači pasové kontroly nespustí žádný poplach. Přinejmenším do doby, než se jím jeho majitel poprvé prokáže na hranici. Pak už záleželo na tom, jak se bude pacient chovat. Zaplatil značné peníze právě za tuto záruku stejně jako za umělecké zpracování pasu a technické vybavení. Takováto činnost jistě vyžaduje známosti u Interpolu, stejně jako na imigračních úřadech. Celníci, počítačová experti a úředníci na všech evropských hranicích dostávali za tyto životně důležité informace pravidelné peníze; zřídkakdy se dopustili chyby. Když k tomu však přece jen došlo, mohla následovat ztráta ruky nebo oka – takoví jsou podnikatelé v oblasti falešných dokladů.

George P. Washburn. Popravdě řečeno, moc se mu to nelíbilo; majitel původního jména ho totiž příliš podrobně poučil o základech podvědomých spojení a asociací. *George P.* byl jenom nepatrně změněnou analogií jména *Geoffrey R.* A za ním se skrýval muž, který se téměř nesnesitelně užíral svým útekem – útekem od totožnosti. To byla ale poslední věc, po které pacient toužil. Přece se chce za každou cenu dozvědět, kdo je.

Nebo nechce?

Na tom nezáleží. Odpověď ho čeká v Curychu. V Curychu byl...

„Dámy a pánové. Zahajujeme přistání na letišti v Curychu.“

Znal jméno hotelu: Carillon du Lac. Bezmyšlenkovitě ho vyslovil taxikáři. Slyšel někde to jméno? Nebo byl ten hotel uvedený v seznamu skládačky, Vítejte v Curychu, kterou našel v kapse sedadla v letadle?

Ne. Jasně poznával hotelovou halu; těžké, tmavé, leštěné dřevo mu bylo povědomé... Stejně jako obrovská skla v oknech, jimiž bylo vidět na Curyšské jezero. Už tady určitě byl – někdy dříve; určitě kdysi stál na tomtéž místě u recepčního pultu s horní deskou z mramoru.

Definitivního potvrzení se mu dostalo od úředníka v recepci. Jeho slova zapůsobila jako exploze.

„Rád vás opět vidím, pane. Od vaší poslední návštěvy už uplynul dlouhý čas, že ano?“

Uplynul dlouhý čas? Jak dlouhý? Proč mě neoslovuje jménem? Proboha. Já vás neznám! Já neznám ani sebe! Pomozte mi! Prosím vás, pomozte mi!“

„Řekl bych, že to je tedy opravdu už nějaká doba,“ poznal. *„Můžete mi udělat laskavost? Namohl jsem si ruku a těžko se mi píše. Mohl byste za mě vyplnit registrační kartičku a já bych se pak pokusil ji podepsat?“* Pacient zatajil dech. Co když ho ten zdvořilý muž za pultem požádá, aby zopakoval své jméno nebo aby ho hláskoval?

„Samozřejmě.“ Úředník otočil kartičku k sobě a začal ji vyplňovat. *„Nechtěl byste, aby se na vás podíval hotelový lékař?“*

„Možná později. Teď ne.“ Recepční pokračoval v psaní, pak lístek vzal a podal jej pacientovi k podpisu.

Mr. J. Bourne. New York, N.Y., USA.

Zíral na ta slova jako ve snu. Napsanými písmeny se cítil přímo hypnotizován. Konečně znal jméno – část jména. Stejně jako stát a město pobytu.

J. Bourne. *John? James? Joseph?* Co jen to *J* znamená?

„Něco není v pořádku, Herr Bourne?“ tázal se úzkostlivě úředník.

„Prosím? Ne, vůbec ne.“ Vzal do ruky pero a uvědomil si, že musí předstírat potíže. Čeká se od něho, že napíše své křestní jméno? Ne, podepíše se přesně tak, jako to napsal recepční.

Mr. J. Bourne.

Podepsal se tak přirozeně, jak byl schopen. Snažil se na to nemyslet a nechat volný průběh myšlenkám a představám, aby se mohly spontánně rozeběhnout. Nestalo se tak. Prostě psal cizí, neznámé jméno. Vůbec nic přitom necítil.

„Už jsem se začínal bát, mein Herr,“ přiznal se úředník. „Obával jsem se, že jsem si snad spletl jméno. Byl to dost rušný týden a dnešek nebyl o nic lepší. Ale i tak jsem si byl docela jistý.“

Jenže co jestli opravdu udělal chybu? Mr. J. Bourne z New Yorku, Spojené státy americké, si ani takovou možnost nepřipouštěl. „Nikdy mě ani nenapadlo, abych o vaší paměti pochyboval... Herr Stossel,“ odpověděl pacient poté, co mrknul na úředníkovu jmenovku na levém okraji pultu. Ten muž byl zástupcem ředitele hotelu Carillon du Lac.

„Jste velmi laskav.“ Zástupce ředitele se předklonil. „Předpokládám, že budete vyžadovat pobyt u nás za stejných podmínek jako vždy?“

„Možná že se něco změní,“ opáčil J. Bourne. „Jak jste jim rozuměl dříve?“

„Kdykoliv bude někdo telefonovat nebo vyptávat se na vás u recepcce našeho hotelu, máte být okamžitě informován. Jedinou výjimkou je vaše firma v New Yorku. Společnost Treadstone, sedmdesátá první, jestli se dobře pamatují.“

Další jméno! Ta společnost se dá vystopovat transatlantickým telefonátem. Stríčky začaly do sebe zapadat. Začínala se mu vracet radostná nálada.

„Takhle to bude v pořádku. Na vaše schopnosti rozhodně nezapomenu.“

„To je Curych,“ odvětil zdvořilý chlapík pokrčením ramen. „Vždycky jste byl značně štědrý, Herr Bourne. Poslíček – sem, prosím!“

Zatímco pacient následoval nosiče k výtahu, vyjasnilo se mu několik věcí. Měl jméno a chápal, proč se tak rychle zástupci ředitele hotelu Carillon du Lac vybavilo. Měl svou zemi a město, kde bydlel, i firmu, jež ho zaměstnávala – nebo alespoň kdysi zaměstnávala. A kdykoliv zavítal do Curychu, vždy byly podniknuty kroky, jež ho měly ochránit před neočekávanými nebo nechtěnými návštěvami. Tomu nějak nerozuměl. Člověk se buď chrání velmi pečlivě, nebo se nechrání vůbec. Jaký to mělo význam, bylo-li maskování tak jednoduché, tak snadno proniknutelné? Opatření mu připadala podřadná, prakticky bezcenná, jako by si nějaké malé dítě hrálo na schovávanou. *Kdepak jsem? Zkuste si mě najít. Ozvu se a sám vám napovím.*

Rozhodně to nebylo profesionální, a jestli se o sobě za posledních osmačtyřicet hodin něco dozvěděl, pak právě skutečnost, že *byl* profesionálem. Neměl potuchy, v jakém oboru, avšak úroveň byla mimo jakoukoliv diskusi.

Hlas spojovatelky z New Yorku se občas na lince ztrácel. Její slova byla nicméně až nedůtklivě jasná. A rozhodná.

„Žádná taková společnost v seznamu neexistuje, pane. Zkontrolovala jsem nejnovější seznamy i soukromé telefony, ale žádná Společnost Treadstone – ani nic, co by připomínalo slovo Treadstone a následné číslo.“

„Možná museli ten název zkrátit...“

„Žádná firma nebo společnost s tímto jménem *neexistuje*, pane. Opakuji, kdybyste znal nějaké křestní jméno nebo alespoň oblast, v níž ta firma působí, snad bych vám mohla pomoci.“

„Nic takového bohužel nemám. Zním jen to jméno, Treadstone, sedmdesátá první, New York City.“

„Je to dost zvláštní název, pane. Kdyby bylo v seznamu, jsem si jistá, že by nebyl problém jej najít. Lituji.“

„Mockrát vám děkuji za námahu,“ zakončil J. Bourne hovor a položil sluchátko. Pokračovat dál bylo zbytečné; šlo jistě o nějaký kód, heslo, kterým se volající mohl spojit s hotelovým hostem, jinak nedostižným. A tato slova mohl použít kdokoliv, bez ohledu na místo, odkud volal. Z toho vyplývá, že ani město New York nemusí mít žádný význam. Podle spojovatelky vzdálené osm tisíc kilometrů tomu tak skutečně bylo.

Muž bez totožnosti přešel k nočnímu stolku, kam předtím odložil peněženku Luise Vuittona a hodinky značky Seiko. Peněženku zastrčil do kapsy a hodinky si navlékl na zápěstí. Pak pohlédl do zrcadla a potichu prohlásil.

„Jsi J. Bourne, občan Spojených států, obyvatel New Yorku. Je docela dobře možné, že čísla ,nula, sedm, sedmáct, dvanáct, nula, čtrnáct, šestadvacet, nula‘ jsou ta nejdůležitější čísla ve tvém životě.“

Slunce jasně zářilo a jeho paprsky pronikaly korunami

stromů na elegantní Bahnhofstrasse. Odrážely se od výkladních skříní a tam, kde se jim do cesty připletly velké budovy bank, vytvářely syté stíny. Byla to ulice, kde se snoubily solidnost s penězi, jistota s arogancí, rozhodnost s nádechem lehkomyšlnosti; a po ní kráčel pacient doktora Washburna.

Zatoulal se na Burkli Platz, náměstíčko, které hledělo na jezero s mnoha jeho přístavními moly na nábřeží, obklopeném zahradami, jež v teplém letním dnu vypadaly jako náruče květin v plném rozpuku. Bourne si v duchu tento obraz poměrně jasně vybavoval a začaly se mu vracet další představy. Nebyly však provázeny žádnými myšlenkami ani vzpomínkami.

Rychle se obrátil zpět na Bahnhofstrasse. Instinktivně cítil, že Gemeinschaft Bank je ta budova ze špinavě bílého kamene na druhé straně ulice. Schválně přešel kolem ní. Když se přiblížil k těžkým proskleným dveřím, opřel se o jejich střední část. Dveře se docela snadno otevřely a on stanul na hnědé mramorové podlaze. Určitě na tomto místě stál už někdy v minulosti. Ta představa však nebyla nikterak silná. Měl jakýsi nepříjemný pocit, že se měl bance tehdy raději vyhnout.

Teď se jí vyhnout nechtěl.

„*Bonjour, monsieur, Vous désirez...?*“ Muž před ním měl na sobě žaket. Rudý květ v knoflíkové dírci – *boutonnière* – však jasně označoval jeho postavení. Skutečnost, že se zeptal francouzsky, se dala vysvětlit klientovým oblečením; dokonce i nižší finanční úředníci Curychu měli vyvinutý pozorovací smysl.

„Přišel jsem v ryze osobní a důvěrné záležitosti,“ odpověděl J. Bourne anglicky a znovu si s překvapením uvědomil,

jak přirozeně do této řeči sklouzává. Mimoto měl pro tento jazyk další dva důvody: byl zvědavý, jak se bankéř zatváří, až zjistí, že se zmylil, a dále se chtěl vyhnout třeba i malému nedorozumění ve věci, o které se bude v nejbližší hodině hovořit.

„Pardon, pane,“ omluvil se úředník. Zatímco si pečlivě prohlížel klientův svrchník, lehce vraštil obočí. „Račte použít výtah nalevo, druhé patro, prosím. Úředník v přijímací místnosti vám bude k dispozici.“

Příslušný úředník byl muž středních let s krátce zastřiženými vlasy, v brýlích se želvovinovými obroučkami. Tvářil se upjatě a v očích měl nesmlouvavý, zvědavý výraz. „Přál jste si, prosím, u nás vyřešit nějakou osobní, důvěrnou záležitost, pane?“ zeptal se nově příchozího téměř přesným zopakováním jeho slov.

„Ano, přál.“

„Prosím o váš podpis,“ úředník mu podal arch dopisního papíru se dvěma prázdnými řádky uprostřed stránky.

Klient pochopil; nebylo třeba užívat žádného jména. *Ručně napsaná čísla zastupují jméno... představují podpis majitele účtu. To je obvyklý postup.* To mu řekl Washburn.

Když napsal příslušná čísla, snažil se pacient co nejvíce uvolnit ruku, aby čísla vypadala přirozeně. Podal dopisní papír zpět úředníkovi. Ten zápis prostudoval, vstal z křesla a pokynul k řadě úzkých dveří vyplněných matným sklem. „Počkáte-li ve čtvrté místnosti, pane, ihned za vámi někdo přijde.“

„Ve čtvrté místnosti?“

„V té čtvrté odleva. Dveře se za vámi automaticky zamknou.“

„Je to nezbytné?“

Úředník se na něj polekaně podíval. „Je to přesně v souladu s vašimi instrukcemi, pane,“ protestoval zdvořile, i když pod rouškou uctivosti se ozýval tón zvědavosti. „Jde přece o účet se třemi nulami. U nás bývá zvykem, že majitel takového účtu se ohlásí předem telefonicky, aby mohlo být zajištěno privátní přijetí.“

„Já vím,“ zalhal Washburnův pacient s nonšalancí, jakou ani zdaleka necítil. „Jde jenom o to, že spěchám.“

„Sdělím to ověřovacímu oddělení, pane.“

„Ověřovací oddělení?“ Pan J. Bourne z New York City, USA si nemohl pomoci, ale znělo to varovně.

„Ověřování podpisu, pane.“ Muž si rukou upravil brýle, tím zamaskoval krok, jímž se přiblížil ke stolu. Druhou ruku měl jen několik centimetrů od tlačítka poplašného signálu. „Navrhoval bych, abyste počkal v místnosti číslo čtyři, pane.“ Jeho návrh nebyl ani tak žádostí, jako spíše příkazem, a z jeho pretoriánských očí prakticky vyzařoval rozkaz.

„Proč ne? Jenom jim povězte, aby si pospíšili, ano?“ Pacient přešel ke čtvrtým dveřím, otevřel je a vešel dovnitř. Dveře se automaticky zavřely a ozvalo se cvaknutí zámku. J. Bourne chvíli hleděl na matnou skleněnou výplň dveří. Nebylo to obyčejné sklo, protože v něm byla patrná pavučina jemných drátků. Případné poškození skla by dozajista okamžitě spustilo poplach. Ocítl se vlastně v cele a nemohl než čekat na předvedení.

Malá místnost byla obložená dřevem a vkusně zařízená. Dvě kožená křesla vedle sebe proti miniaturním gauči, vedle něho na obou stranách starožitné stolečky. Na opačném konci místnosti se nacházely další dveře, pozoruhod-

ně kontrastující se zbytkem zařízení. Byly vyrobeny ze šedivé oceli. Na stolicích ležely čerstvé časopisy a noviny ve třech jazycích. Pacient se posadil a vybral si pařížské vydání *Herald-Tribune*. Vytištěná slova však viděl, aniž by je vnímal. Každou chvíli pro něj přijdou. Jeho myšlenky se plně soustřeďovaly na nadcházející akci. Bude muset manévrovat bez pomoci paměti, pouze jak mu poradí jeho instinkt.

Konečně se ocelové dveře otevřely a v nich se zjevil vysoký, štíhlý muž s ostrými rysy a přepečlivě učesanými šedými vlasy. Měl patricijský obličej, v němž se zračila dychtivost posloužit osobě sobě rovné. Natáhl ruku k pozdravu. Jeho angličtina byla vytříbená a díky švýcarské intonaci medově sladká.

„Velice mě těší, že se s vámi setkávám. Promiňte prosím zdržení, bylo to vlastně docela legrační.“

„Jak to?“

„Obávám se, že jste poněkud vystrašil našeho pana Königa. Nestává se často, aby zákazník s tak tučným kontem, označeným třemi nulami, přišel bez předchozího ohlášení. Pan König je dosti zvyklý na rutinu, víte? Jakákoliv nepravdivost mu doslova zkazí den. Mně naopak den zpříjemní. Jmenuji se Walther Apfel. Prosím, pojdte dál.“

Bankovní úředník pustil pacientovu ruku a pokynul směrem k ocelovým dveřím. Místnost za nimi pokračovala prostorem ve tvaru V; s tmavým obložením, těžkým, pohodlným nábytkem a širokým stolem, jenž stál před větším oknem obráceným na Bahnhofstrasse.

„Je mi líto, jestli jsem ho rozrušil,“ omlouval se J. Bourne. „Stalo se to proto, že prostě nemám moc času.“

„Jistě, to říkal.“ Apfel obešel stůl a kývl směrem ke ko-

ženému křeslu před sebou. „Prosím, posadte se. Jedna nebo dvě formality a můžeme začít hovořit o obchodu.“ Oba muži si sedli. Ve stejném okamžiku vzal bankovní úředník do ruky bílou psací podložku a naklonil se přes stůl, aby ji podal klientovi. Na podložce byl připevněn další arch dopisního papíru, na němž tentokrát nebyly dva prázdné řádky, ale bylo jich tam deset. Začínaly těsně pod oficiální hlavičkou a končily dva centimetry od spodního okraje stránky. „Váš podpis, prosím. Bude jich zapotřebí minimálně pět.“

„Já vám nerozumím. Právě jsem se podepsal.“

„A velmi úspěšně. Ověřovací oddělení to potvrdilo.“

„Tak proč to mám tedy dělat znovu?“

„Podpis se dá nacvičit do té míry, že jeho jediný exemplář je akceptovatelný. Nicméně při několika opakovaných podpisech se v případě, že nejde o podpis autentický, vždycky objeví nějaké vady. Grafologický snímač je zaregistruje okamžitě. Ve vašem případě je to samozřejmě bezpředmětné.“ Apfel se usmál a na okraj psací desky položil pero. „Podle mne je to zbytečné, ale König na tom trvá.“

„Je to opatrný muž,“ poznamenal pacient, vzal pero a dal se do psaní. Začal právě čtvrtou sestavu čísel, když ho bankéř zastavil.

„To bude stačit; dále by to už skutečně bylo pouhým plýtváním času.“ Natáhl ruku pro podložku. „Oddělení ověřování vás nepovažuje ani za částečně nejistého. Po dodání těchto vzorků vám už bude účet bez dalších problémů otevřen.“ Zastrčil list papíru do štěrbiny v kovové krabici na stole a zmáčkl knoflík. Objevil se záblesk světla, jenž za okamžik pohasl. „Tohle přenáší podpisy přímo do snímače,“ pokračoval bankéř ve vysvětlování. „Ten je samozřejmě naprogra-

movaný. Opět je to, upřímně řečeno, trochu hloupé. Žádný podvodník, předem takto varován, by s poskytnutím dalších podpisů pochopitelně už nesouhlasil.“

„Proč ne? Kdyby se mu podařilo dostat se až sem, proč by to nezkusil?“

„Do této kanceláře je pouze jeden vchod a samozřejmě tedy i jediný východ. Jistě jste v čekárně zaslechl klapnutí zámku.“

„Ano, a také jsem si všiml kovové sítě ve skleněné výplni dveří,“ dodal pacient. „Pak mi tedy rozumíte. Usvědčený podvodník by se zde ocitl v pasti.“

„Co kdybych měl zbraň?“

„Nemáte.“

„Nikdo mne neprohledával.“

„To udělal výtah. Ze čtyř různých úhlů. Kdybyste byl ozbrojen, pak by se kabina výtahu zastavila mezi přízemím a prvním patrem.“

„Jste velmi obezřetní.“

„Snažíme se být k službám.“

Zazvonil telefon. Apfel ho zvedl. „Ano?... Přijďte sem.“ Bankéř pohlédl na svého klienta. „Výpisy vašeho účtu jsou tady.“

„Bylo to rychlé.“

„Herr König podepsal povolení k vydání před několika minutami, jenom ještě čekal na potvrzení ze snímače.“ Apfel otevřel zásuvku a vytáhl svazek klíčů. „Řekl bych, že je trochu zklamán. Byl si téměř jist, že je něco v nepořádku.“

Nyní se ocelové dveře otevřely a do místnosti vešel úředník s černou kovovou krabicí, kterou položil na stůl vedle tácu, na němž stála láhev Perrieru a dvě sklenky.

„Jak se vám líbí v Curychu?“ zeptal se bankéř se zjevnou snahou přerušit ticho.

„Velmi. Okna mého pokoje vedou na jezero. Je to krásný pohled, velice příjemný a klidný.“

„To je skvělé,“ ozval se nadšeně Apfel a nalil klientovi do sklenice minerálku.

Herr König odešel, dveře se za ním zavřely a bankéř se vrátil k obchodnímu jednání.

„Vaše konto, pane,“ oznámil, když na kroužku klíčů vybral ten pravý. „Mám tu krabici odemknout, nebo byste to raději udělal sám?“

„Pokračujte, prosím. Otevřete ji.“

Bankéř vzhlédl. „Říkal jsem ‚odemknout‘, nikoliv otevřít. Na to nemám právo a ani bych tu zodpovědnost na sebe nechtěl brát.“

„Proč ne?“

„V případě, že by vaše totožnost byla uvedena na seznamu, nemám právo o tom vědět.“

„Co kdybych chtěl provést nějakou transakci? Převést peníze, poslat je někomu?“

„To by se dalo snadno provést pomocí vašeho číselného podpisu na formuláři pro výběr peněz.“

„A co třeba poslat nějakou částku do jiné banky – mimo Švýcarsko? Pro vlastní potřebu.“

„Pak by bylo nezbytné jméno uvést. V tom případě by zjištění vaší totožnosti bylo mou povinností i právem.“

„Otevřete to.“

Bankovní úředník ho uposlechl. Pacient doktora Washburna zadržel dech a v okolí žaludku náhle pocítil ostrou bolest. Apfel z krabice vytáhl stoh výpisů spojených obrovskou kancelářskou sponkou. Zrakem bankéře okamžiči-

tě zabloudil k pravému sloupci čísel uvedených na prvních listech svazku. Výraz jeho obličeje se nezměnil, nebo téměř nezměnil. Jen nepatrně povytáhl dolní ret, takže se mu v koutku úst objevila vráska. Naklonil se kupředu a svazek listin předal jejich majiteli.

Pod hlavičkou Gemeinschaftu bylo na stroji anglicky, zjevně jazykem klienta, napsáno několik slov:

Konto: Nula, sedm, sedmnáct, dvanáct, nula, čtrnáct, šestadvacet, nula

Jméno: vyhrazeno pouze pro příkazy soudu a vlastníka

Přístup: zapečetěno pod zvláštní zárukou

Současný zůstatek na účtu: 7 500 000 franků

Při pohledu na čísla pacient pomalu vydechl. Ač si *myslel*, že je připraven na cokoliv, toto nečekal. Bylo to naprosto stejně děsivé jako cokoliv, co se stalo za posledních pět měsíců. Podle přibližného přepočtu byla uvedená suma rovna pěti milionům amerických dolarů.

5 000 000 USD !

Jak? Proč?

S usilovnou snahou zastavit chvění rukou začal pacient listovat záznamy o jednotlivých vkladech. Bylo jich mnoho a pokaždé se jednalo o značné částky. Žádná suma nebyla nižší než 300 000 franků. Vklady se opakovaly v pěti až osmítýdenních intervalech po dobu posledních třiatváceti měsíců. Vyhledal první výpis, který byl zařazen až na dně hromady. Šlo o převod z banky v Singapuru a představoval nejvyšší úložku. Dva miliony sedm set tisíc malajských dolarů, převedeno na 5 175 000 švýcarských franků.

Pod výpisem ucítil obrys obálky, která byla podstatně menší než list s výpisem. Byla černě orámovaná a na přední straně bylo strojem napsáno:

Totožnost: Přístup vlastníkem

Právní omezení: Úředník oprávněný k přístupu,

*Společnost Treadstone, sedmdesátá první, příslušná
osoba bude vybavena písemnými pokyny vlastníka-*

Nutno ověřit totožnost

„Rád bych si tohle ověřil,“ pronesl klient.

„Je to vaše,“ odpověděl Apfel. „Mohu vás ujistit, že vše zůstalo nedotčeno.“

Pacient obálku vytáhl z hromady papírů a obrátil ji. Okraje záklopky vzadu překrývaly pečeti, jež byly zcela neporušeny. Pacient roztrhl obálku, vytáhl z ní kartičku a četl:

Vlastník: Jason Charles Bourne

Adresa: neuvedena

Občanství: USA

Jason Charles Bourne.

Jason.

J. znamená Jason. Jmenuje se *Jason Bourne*. Samotné *Bourne* nic neznamenalo, *J. Bourne* stále nedávalo příliš smysl, ale kombinace *Jason* a *Bourne* dokázala sepnout skryté spínače. Mohl to akceptovat a také to udělal. Jmenuje se tedy Jason Charles Bourne a je Američanem. Přesto cítil v prsou vzrušený tlukot srdce, chvějivý zvuk v uších byl té-

měř ohlušující a bolest v žaludku ostřejší. *Co to je? Proč má pocit, jako by se znovu nořil do temnoty, do černých hlubin?*

„Něco není v pořádku?“ otázal se Walther Apfel.

Něco není v pořádku, Herr Bourne?

„Ne, všechno je OK. Jmenuji se Bourne. Jason Bourne.“
Křičel? Šeptal? To nevěděl.

„Je mi ctí, že vás poznávám, pane Bourne. Vaše totožnost však nicméně zůstane i nadále utajená. Máte na to slovo úředníka banky Gemeinschaft.“

„Děkuji vám. A teď, obávám se, budu chtít predisponovat značné částky peněz, a budu tedy potřebovat vaši pomoc.“

„Opět to bude pro mne pocta. Budu šťasten, když vám dokážu poskytnout jakoukoliv pomoc nebo radu.“

Bourne sáhl po sklenici minerálky.

Ocelové dveře Apfelovy kanceláře se za Bournem zavřely. Během několika vteřin vkráčí do vkusně zařízeného předpokoje, pak do přijímací místnosti a ven k výtahům. V průběhu několika minut se ocitne na Bahnhofstrasse. Od nynějška má jméno, spoustu peněz a mimo určitého strachu a zmatenosti už téměř nic.

Dokázal to. Doktor Geoffrey Washburn dostal zaplacení daleko více, než si za záchranu jednoho života zasloužil. Suma 1 500 000 švýcarských franků odešla dálnopisem do banky v Marseilles, kde byla uložena na tajné konto. To zde bude k dispozici toliko doktorovi z Ile de Port Noir, aniž by se muselo vůbec použít nebo prozradit jeho jméno. Jediné, co musí Washburn udělat, je dojet do Marseilles, odříkat číslo konta a peníze jsou jeho. Bourne se musel sám pro sebe usmát, když si představoval Washburnův obličej, až zjistí,

kolik peněz má na kontě. Výstřední doktor-alkoholik by byl bez sebe radostí i nad deseti či patnácti tisíci liber. Takhle najednou dostane víc než milion dolarů. Takové peníze mu mohou zajistit buď úplné vyléčení, nebo naopak dokonalou zkázu. Záleží jenom na něm, pouze na jeho rozhodnutí.

Další bankovní převod ve výši 4 500 000 franků šel do banky na ulici Madeleine v Paříži, kde měly být peníze složeny na jméno Jasona C. Bournea. Finanční převod se uskutečnil prostřednictvím banky Gemeinschaft, která dvakrát týdně odesílá zásilky do Paříže. Spolu s penězi tam přijde i podpisový vzor ve trojím vyhotovení. Herr König ujistil jak svého nadřízeného, tak i klienta, že doklady se dostanou do Paříže nejpozději do tří dnů.

Poslední transakce byla relativně menší. Do Apfelovy kanceláře přinesli sto tisíc franků ve velkých bankovkách a proti vyplněnému výběrovému formuláři podepsanému číselným kódem konta je majiteli vyplatili.

Zůstatek na kontě v bance Gemeinschaft činil 1 400 000 franků, což stále ještě představovalo nikoliv bezvýznamnou sumu.

Co je to za peníze?

Jak? Proč? Odkud?

Celá transakce trvala hodinu a dvacet minut a v jejím průběhu se objevilo jediné zadrhnutí. Celkem typicky je způsobil König, na jehož tváři se zračila směs obřadnosti a určitého triumfu. Nejdříve Apfelovi zatelefonoval, a ten ho k sobě vpustil. König svému nadřízenému přinesl malou, černě lemovanou obálku.

„Je u toho doložka, *une fiche*,“ prohodil francouzsky.

Bankéř obálku otevřel, vytáhl z ní kartičku, pečlivě si

prostudoval její obsah a pak oboje Königovi vrátil. „Obvyklý postup bude zachován,“ pronesl.

König odešel.

„Týká se mě to nějak?“ zeptal se Bourne.

„Souvisí to pouze s vyzvednutím velkého objemu peněz. Pouhá místní formalita.“ Bankéř se uklidňujícím způsobem usmál.

Ozvalo se cvaknutí zámku. Bourne otevřel dveře s matným sklem a vešel do Königovy kanceláře. V místnosti byli již dva další muži, kteří seděli v protilehlých rozích přijímacího pokoje. Jelikož se nenacházeli v žádné ze zasklených kójí, Bourne usoudil, že ani jeden z nich nevlastní účet se třemi nulami. Napadlo ho, jestli se podepsali svými jmény, nebo uvedli také pouze sérii čísel. Touto myšlenkou se však přestal zabývat v okamžiku, kdy zmáčkl tlačítko výtahu.

Koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb; König pootočil hlavu a kývl na oba muže. Jakmile se dveře výtahu otevřely, oba muži vstali. Bourne se otočil. Muž napravo vytáhl z kapsy pláště malou vysílačku a rychle a krátce do ní promluvil.

Muž nalevo měl pravou ruku schovanou v záhybech pláště do deště. Když ruku vytáhl, třímal v ní zbraň, automatickou pistoli ráže 38 milimetrů s perforovaným válcem nasazeným na hlavni. To byl tlumič.

Oba muži se přibližovali k Bourneovi, který ustupoval do prázdného výtahu.

Začal dokonalý blázelec.

Kapitola 5

Dveře výtahu se začaly zavírat. Muž s vysílačkou byl již uvnitř, druhý, se zbraní namířenou na Bourneovu hlavu, se zaklínil rameny mezi přibližující dveřní panely.

Jason se naklonil doprava – jako by se náhle něčeho polekal – a pak bleskově bez varování máchl levou nohou, rychle se otočil a patou prudce vrazil do útočnickovy ruky. Ústí hlavně vyletělo ke stropu, muž zavrával a ocitl se venku. Než se dveře výtahu zavřely, ozvaly se ještě dva tlumené výstřely. Kulky se zaryly do masivního dřevěného obložení stropu. Bourne dokončil otočku a ramenem prudce vrazil do břicha druhého násilníka. Jednou rukou tiskl mužův hrudník a druhou mu znehybněl ruku s vysílačkou. Pak jím tvrdě mrštil o stěnu. Vysílačka upadla na podlahu výtahu. V tom okamžiku se z ní ozval hlas.

„Henri? Jak se daří? Jak to jde?“

V Jasonově mysli se zjevil další Francouz. Muž na pokraji hysterie, s nevěřicným výrazem v očích. Rádoby vrah, jenž před méně než čtyřiceti hodinami v panice utekl

z Le Bouc de Mer do temnoty ulice Sarassin. Ten jistě neztrácel čas a poslal o Jasonovi zprávu do Curychu: člověk, o němž jsme věřili, že zemřel, je stále naživu. Až moc naživu. *Zabijte ho!*

Bourne teď popadl Francouze, kterého měl před sebou. Levou rukou mu sevřel hrdlo, pravou rukou se mu snažil utrhnout levé ucho. „*Kolik?*“ ptal se ho francouzsky. „Kolik jich čeká dole? *Kde* jsou?“

„Najdi si je, *hajzle!*“

Výtah byl asi na půl cesty k přízemní hale.

Jason sklonil mužův obličej k zemi, málem mu utrhł ucho a hlavou mu prudce udeřil o stěnu. Francouz zaječel a sesul se k zemi. Bourne mu vrazil kolenem do prsou; přitom ucítil pouzdro se zbraní. Škubnutím mu rozevřel plášť a vytáhl revolver s krátkou hlavní. Na okamžik si pomyslel, že někdo výtah zastavil. *König*. Mohlo ho napadnout, že pokud jde o Herr Königa, nedá se počítat s žádným opomenutím. Vrazil protivníkovi revolver mezi zuby.

„Odpověz, nebo ti ustřelím hlavu!“ Muž vydral hrdelní zakvílení; Jason mu tedy vytáhl zbraň z úst a přitlačil revolver na tvář.

„Dva. Jeden čeká u výtahu, druhý venku na chodníku u auta.“

„U *jakého* auta?“

„U peugeota.“

„Barva?“ Výtah zpomaloval před úplným zastavením.

„Hnědá.“

„Ten muž v hale. Co má na sobě?“

„Já nevím...“

Jason ho udeřil revolverem muže do spánku. „Radši by sis měl vzpomenout!“

„Černý kabát!“

Výtah se zastavil. Bourne Francouzem trhl, až ho postavil. Dveře se otevřely. Zleva vykročil muž v tmavém plášti a v podivných brýlích se zlatými obroučkami. V očích se mu zrcadlilo poznání; Francouzi totiž po tváři stékal potůček krve. Muž zdvihl ruku ukrytou mimo dohled v prostorné kapse pláště; další pistole s tlumičem namířená na cíl z Marseilles.

Jason vystrčil Francouze před sebou ven z výtahu. Zaznělo rychlé štěknutí tlumeného výstřelu. S rukama zdviženými v posledním hrdelním protestu Francouz začal křičet. Prohnul se v zádech a skácel se na mramorovou podlahu. Žena vedle muže ve zlatých brýlích zaječela. Připojilo se k ní hned několik mužů, kteří začali křičet *Pomoc! Policie!*

Bourne věděl, že revolver, který Francouzi sebral, nemůže teď použít. Neměl tlumič a hlukem výstřelu by na sebe upozornil. Zastrčil zbraň proto do kapsy kabátu, obešel ječící ženu a chytil za ramena uniformovanou obsluhu výtahu. Udiveným mužem smýkl a prudce ho odhodil do náruče zabitáka v tmavém kabátě.

Zatímco se Jason rozběhl ke skleněným dveřím u vchodu, narůstala v hale panika. Příjímací úředník s kytkou v klopě, který si před půldruhou hodinou popletl jeho národnost, křičel teď do sluchátka telefonu na zdi. Po jeho boku stál uniformovaný strážce a s tasenou zbraní blokoval východ. Oči pozorně sledující zmatek v hale se náhle přisály přímo na něj. Vyvstal problém, jak se dostat ven. Bourne se očima vyhnul pohledu strážce a oslovil společníka u telefonu.

„Ten člověk se zlatými obroučkami!“ vykřikl. „To je on! Viděl jsem ho!“

„Co? Kdo jste?“

„Jsem přítel Walthera Apfela! *Poslouchejte* mě! Ten muž, co má brýle se zlatými obroučkami, v tom tmavém přsíplášti. Tamhle!“

Mentalita byrokrata se za posledních tisíc let nezměnila. Při jménu nadřízeného začne správný úředník vždy okamžitě plnit rozkazy.

„Herr Apfel!“ Přijímací úředník Gemeinschaftu se obrátil ke strážní. „Slyšel jste ho! Ten muž v brýlích. Se zlatými obroučkami!“

„Ano, pane!“ Strážný se vrhl kupředu.

Jason proklouzl kolem úředníka a zamířil ke skleněným dveřím. Zatlačil do pravého křídla, až se otevřelo. Ohlédl se. Věděl, že bude muset znovu utíkat, ale netušil, zda ho muž na chodníku, postávající vedle hnědého peugeota, nepozná a nevpálí mu kulku do hlavy.

Strážný předběhl muže v černém plášti. Ten se pohyboval pomaleji, než všechny zmatené postavy kolem, a náhle mu na obličej chyběly brýle. Pak poněkud zrychlil krok a zamířil k východu směrem k Bourneovi.

Rostoucí zmatek se stal nejmocnější ochranou Jasona venku na chodníku. Zpráva o násilí uvnitř banky pronikla ven. Sirény vyly stále hlasitěji, jak se policejní vozy blížily po Bahnhofstrasse. Jason popošel několik metrů podél budovy doprava a náhle se rozběhl. Vklínil se mezi zvědavé davy, využil úkrytu ve vchodu do obchodu a očima neustále sledoval auta u chodníku. Konečně uviděl peugeota a muže stojícího vedle něj, ruku významně schovanou v kapse pláště. Ani ne za patnáct vteřin se k němu připojil chlap v černém plášti. Už si zase nasadil brýle se zlatými obroučkami a mžikal oči-

ma, jak se znovu rozkoukával. Oba muži se mezi sebou rychle radili a ostrým zrakem neustále kontrolovali ulici.

Bourne chápal jejich zmatek. Vyšel totiž z banky na ulici bez sebemenší paniky a nenuceně se vmísil do davu. Byl sice připraven k útěku, ale z obavy, že by byl dopaden dřív, než by se dostal do bezpečí, raději *neběžel*. Ze dveří sice nikdo kromě něho nevyšel, ale řidiči peugeotu tato skutečnost nedošla. Cíl, jenž byl v Marseilles identifikován a určen k likvidaci, tedy *nepoznal*.

Na scénu dorazilo první policejní auto. V tu chvíli si muž v brýlích svlékl černý plášť a hodil jej otevřeným okénkem do auta. Kývl na řidiče, ten se posadil za volant a nastartoval. Zabiják si sejmul drahé brýle a udělal něco, co Jason očekával ze všeho nejméně. Přešel rychle ke vchodu do banky a připojil se k policistům, kteří se hnali dovnitř.

Bourne pozoroval, jak se peugeot odrazil od obrubníku a odjíždí pryč. Dav před obchodem se začal rozcházet, někteří směrem ke vchodu, kde jeden přes druhého natahoval krk a stoupal na špičky, aby zahlédl, co se děje uvnitř. Z banky vyšel policejní důstojník a zvědavce odehnal. Požadoval, aby se uvolnila ulička k okraji chodníku. Vykřikoval pokyny a tu se přikodrcala sanitka. Její klakson se mísil s jekotem sirény na střeše a varoval všechny v okolí, aby se klidili z cesty. Řidič sanitního vozu vklínil své velikánské vozidlo k chodníku do mezery vzniklé po peugeotu. Jason už dál nemusel pozorovat, co se děje. Potřeboval se dostat do Carillonu du Lac, posbírat věci a vypadnout z Curychu a ze Švýcarska. Musí jet do Paříže.

Proč do Paříže? Proč trval na tom, aby byl bankovní převod proveden právě *do Paříže*? Do chvíle, než se posadil

v Apfelově kanceláři, ohromen velikostí sumy na svém účtě, ho to totiž vůbec nenapadlo. Množství peněz přesahovalo i jeho nejmělejší představy, a tak reagoval bezmyšlenkovitě, instinktivně. A právě instinkt mu napověděl Paříž. Jako by Paříž byla něco životně důležitého. *Proč?*

Zase, nebyl na to čas... Zahlédl ještě posádku sanitky, jak dveřmi banky vynáší nosítka. Na nich leželo jakési tělo. Hlavu mělo zakrytou. To znamenalo smrt. Význam této scény Bourneovi ani v nejmenším neunikl. S výjimkou svých schopností se nemohl na nic spolehnout. Nebýt zkušeností, byl by on tím mrtvým mužem na nosítkách.

Na rohu ulice zahlédl prázdný taxík. Rozběhl se k němu. Musí z Curychu zmizet. Z Marseilles byl vyslán pokyn, ale muž, jenž měl být mrtvý, ještě stále žije. Jason Bourne je na živu. Zabijte ho. Zabijte Jasona Bournea!

Bože na nebesích, *proč?*

Doufal, že v recepci Carillonu du Lac uvidí zástupce ředitele, ale nestalo se tak. Pak si ale uvědomil, že stačí i krátký vzkaz tomu muži – jak se jenom jmenoval – Stossel? Ano, Stossel. Důvody pro náhlý odjezd nebylo třeba vysvětlovat a za těch pár hodin pobytu v hotelu i za laskavost Herr Stossela bude bohatě stačit pět set franků.

V pokoji naházel holicí potřeby do ještě nerozbaleného zavazadla, zkontroloval revolver, který předtím vzal Francouzi, zastrčil ho zpět do kapsy kabátu a posadil se ke stolu. Sepsal krátký vzkaz panu Stosselovi. Byly v něm věty, jež se mu samy vybavovaly – některé až příliš lehce.

...Snad se s Vámi v krátké době opět spojím ohledně zpráv, které, jak očekávám, na mou adresu přijdou. Věřím, že Vás

nebude příliš obtěžovat, když na ně dáte pozor a přijmete je pro mne.

Jestli opravdu přijde nějaký vzkaz od oné záhadné Treadstone, sedmdesátá první, pak o tom chtěl vědět. Protože byl v Curychu, mohl se spolehnout, že se o nich opravdu dozví.

Mezi listy dopisního papíru vložil pětisetfrankovou bankovku a obálku zalepil. Pak vzal kufr, vyšel z pokoje a zamířil ke zdvižím. Výtahy zde byly čtyři. Zmáčkl jeden knoflík a při vzpomínce na banku se raději opatrně ohlédl. Nikoho neviděl. Nad dveřmi třetího výtahu zazněl gong a rozsvítilo se červené světlo. Podařilo se mu tak zastavit výtah jedoucí dolů. Prima. Potřeboval se dostat na letiště co nejrychleji. Musel z Curychu a ze Švýcarska vypadnout. Zpráva o jeho osobě už sem totiž zjevně došla.

Dveře výtahu se otevřely. Po každé straně stáli dva muži. Přerušili rozhovor, pokynutím hlavy pozdravili nově příchozího, všimli si zavazadla a uhnuli mu poněkud z cesty – a pak znovu pokračovali v hovoru. Dveře se zavřely. Všichni tři měli tak kolem třiceti let a mluvili rychlou francouzštinou. Žena přitom střídavě pohlížela na oba své společníky, občas s úsměvem, chvílemi zamyšleně. Řešili nějaký nepřilíh významný problém. Napůl vážné vyptávání bylo doprovázeno smíchem.

„Takže vy zítra po závěrečném projevu jedete domů?“ zeptal se muž nalevo.

„Ještě nevím. Čekám na zprávu z Ottawy,“ odpověděla žena. „Mám nějaké příbuzné v Lyonu, docela ráda bych se s nimi viděla.“

„Není možné,“ protestoval muž napravo, „aby řídicí výbor našel deset lidí, kteří by dokázali shrnout tuhle zatra-

cenou konferenci do jednoho dne. Budeme tu ještě další týden.“

„Brusel s tím nebude souhlasit,“ ušklíbl se první muž. „Hotel je moc drahý.“

„V tom případě se přestěhujte do jiného,“ opáčil druhý s poťouchlým pohledem směrem k ženě. „Už nějaký čas čekáme, že něco takového uděláte, víte?“

„Jste blázen,“ prohlásila žena. „Myslím, že jste oba blázni.“

„To se o vás říct nedá, Marie,“ vmísil se první muž. „Tedy, že byste byla blázen. Vaše včerejší přednáška byla brilantní.“

„Vůbec ne,“ odpověděla. „Jenom obyčejná rutina a samá nuda.“

„To tedy ne!“ odporoval muž. „Bylo to skvělé; opravdu. Nerozuměl jsem totiž jedinému slovu. Ale zato mám jiné přednosti.“

„Blázne...“

Výtah zpomaloval. První muž znovu promluvil. „Pojďme se posadit někam do zadní řady. Jdeme stejně pozdě a teď přednáší Bertinelli – to bude o ničem. Jeho teorie vynucených cyklických fluktuací vyšla z módy, už když Borgiové zchudli.“

„Ještě dřív,“ poznamenala se smíchem hnědovláska. „Už v době, kdy Caesar vypsál daně.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala. „Jestli ne dokonce za punských válek.“

„Takže si jdeme sednout do zadní řady,“ rozhodl druhý muž a nabídl ženě rámě. „Tam můžeme klidně spát. Bertinelli rád používá diaprojektor. Bude alespoň příjemná tma.“

„Ne, běžte napřed, já přijdu za chvíli. Musím oprav-

du poslat pár telegramů a nevěřím spojovatelkám, že to nespolejou.“

Dveře výtahu se otevřely a trojice vyšla ven. Oba muži zamířili přes halu, žena se vydala k recepci. Bourne šel o krok za ní. Mimoděk si přitom všiml oznámení na stojanu, který stál několik metrů stranou.

VÍTÁME ÚČASTNÍKY ŠESTÉ SVĚTOVÉ EKONOMICKÉ KONFERENCE

DNEŠNÍ PROGRAM:

- 13.00 hod.: CTIHODNÝ JAMES FRAZER,
ČLEN PARLAMENTU, SPOJENÉ
KRÁLOVSTVÍ VELKÉ BRITÁNIE,
SALONEK 12
- 18.00 hod.: DR. EUGENIO
BERTINELLI, UNIVERZITA MILÁN,
ITÁLIE, SALONEK 7
- 21.00 hod.: ZÁVĚREČNÁ VEČEŘE
PŘEDSEDY DIPLOMATICKÝ
SALONEK

„Pokoj 507. Spojovatelka říkala, že je tu pro mne telegram.“

Angličtina. Ta hnědovlasá žena u pultu vedle něho teď hovořila anglicky. Zmínila se přece, že „čeká zprávu z Ottawy“. Kanadanka.

Úředník prošel přihrádky a vrátil se s telegramem. „Doktorka St. Jacquesová?“ zeptal se s obálkou v ruce.

„Ano. Mnohokrát děkuji.“

Bruneta se odvrátila a začala otevírat obálku. Úředník se otočil k Bourneovi. „Přejete si, pane?“

„Rád bych tu nechal vzkaz pro pana Stossela.“ Na pult položil obálku s hlavičkou hotelu Carillon du Lac.

„Herr Stossel se nevrátí před šestou hodinou ráno, pane. Odpoledne odchází ve čtyři. Mohl bych vám nějak pomoci já?“

„Ne, díky. Jenom, prosím vás, zajistěte, aby tohle dostal.“ Náhle si Jason uvědomil: Je přece v Curychu. „Není to nic urgentního,“ dodal, „ale budu potřebovat odpověď. Zastavím se ráno.“

„Samozřejmě, pane.“

Bourne vzal do ruky zavazadlo a zamířil hotelovou halou k východu. Před sebou měl řadu skleněných dveří. Všechny ústily do kruhové příjezdové cesty v těsném sousedství jezera. Ve světle balustrády před vchodem čekalo v řadě několik taxíků. Slunce už zašlo a v Curychu nastala noc. Přesto budou ještě dlouho přes půlnoc z tohoto města dále odlétat letadla do všech končin Evropy...

Jason se zastavil, zatajil dech a celým tělem mu projel pocit ochromení. Nemohl uvěřit tomu, co viděl za prosklenými dveřmi. Před první taxi se náhle zařadil hnědý peugeot. Rozletěla se dvířka a z vozu vystoupil muž – zabiják v černém plášti, s jemnými zlatými obroučkami brýlí. Ve druhých dvířkách auta se objevila další osoba. Nebyl to však řidič z Bahnhofstrasse, který čekal na svůj blíže neurčený cíl. Tenhle člověk byl jiný zabiják, v jiném kabátě, s kapsami dostatečně velkými pro pořádnou ruční zbraň. Šlo o muže, kterého Bourne viděl sedět v přijímací kanceláři prvního patra banky. Ten, co z pouzdra v podpaží vytáhl osmatřicít-

ku. Pistoli s tlumičem, z níž pak vypálil dvě kulky mířené na lebku štvané zvěře ve výtahové kabině.

Jak ho jen mohli najít?... Pak se mu rozbřeslo a v tu chvíli se mu udělalo slabo. Bylo to tak nevinné, tak bezvýznamné!

Líbí se vám pobyt v Curychu? zeptal se ho Walther Apfel, když čekal, až jeho nohsled opustí místnost a zůstanou opět sami.

„Velmi. Můj pokoj má okna na jezero. Je to krásný pohled, velice příjemný, klidný.“

König! König slyšel jeho poznámku, že z hotelového pokoje vidí na jezero. Kolik hotelů má asi výhled na jezero? Zvláště takových hotelů, v nichž může bydlet člověk s tučným bankovním kontem. Dva? Tři?... Odkudsi z hlubin podvědomí se mu vybavila jména *Carillon du Lac*, *Baur au Lac*, *Eden au Lac*. Existují ještě nějaké další? Na žádná jiná jména si už nevzpomněl. Vyloučit jeden hotel po druhém bylo přece tak jednoduché! Jak snadno jim sám tuhle informaci prozradil. Jak byl hloupý!

Teď už neměl čas. Bylo příliš pozdě. Jestliže viděl skrz skleněnou přepážku ven, pak stejně mohl kdokoli vidět dovnitř. Tedy i zabijáci. A druhý muž ho skutečně zpozoroval. Přes kapotu peugeotu si se svým společníkem vyměnil několik slov. Brýle na očích, ruce hluboko v kapsách pláště pevně třímaly zakrývané zbraně. Oba se pak vydali ke dveřím u vchodu, před nimiž se na poslední chvíli rozdělili, a každý zaujal místo po jednom okraji prosklené stěny. Křídla byla pokrytá, past nastražená. Cesta ven tudy nevedla.

Cožpak si mysleli, že budou moci klidně vejít do přeplněné hotelové haly a jednoduše člověka jen tak *zabít*?

Samozřejmě že to půjde. Dav lidí i okolní hluk jim po-

skytnou dostatečné krytí. Dva tři nebo čtyři tlumené výstřely zblízka jsou stejně účinné jako přepad za denního světla uprostřed zalidněného náměstí; a následný chaos jim útěk ještě usnadní.

Nesmí si je připustit k tělu! Jason se stáhl zpět a v hlavě se mu rozběhly myšlenky. Jeho nitro překypovalo neskonalým vztekem. Jak se *opovažují*? Jak si můžou myslet, že se nerozběhne a nebude volat policii? Pak se mu v hlavě rozjasnilo a náhle znal odpověď. Byla stejně jednoduchá jako ta otázka. Zabijáci si byli jisti, že takový druh ochrany on prostě nebude moci hledat – nesmí zavolat policii. Jason Bourne se naopak bude muset vyhýbat všem úřadům. Proč? Pátrají snad po něm?

Ježíši Kriste, proč?

Dvoje protilehlé dveře se otevřely pod tlakem napřážených paží, zatímco dvě zbývající ruce zůstaly skryty a pevně svíraly kovový předmět v kapse. Bourne se otočil. Za sebou měl výtahy, dveře, chodby – střechu a sklepy. Musely existovat desítky cest, jak se z hotelu dostat.

Existovaly skutečně? Nevěděli právě davem se prodírající zabijáci něco, co on mohl jen tušit? Neměl Carillon du Lac náhodou nějaké dva tři vchody? Jen přesně omezený počet únikových cest, jež v této chvíli mohly být již snadno kryty a představovaly pouze další nastraženou past, která čeká na utíkající osamělou postavu?

Osamělá postava. Samotný muž představoval snadný cíl. Ale co kdyby nebyl sám? Co kdyby šel ještě s někým jiným? Další společník mohl představovat docela ucházející maskování – zejména uprostřed davu, a hlavně v noci. A právě teď je noc. Profesionální zabijáci se brání zabití nevinného

člověka nikoliv snad ze soucitu, ale z praktických důvodů. V takovém případě by totiž mohla v nastalém zmatku žádaná osoba uprchnout.

Bourne si uvědomoval váhu revolveru v kapse, nijak mu to však nepřidalo na klidu. Stejně jako předtím v bance by totiž zbraň – nebo dokonce pouhé její vytažení – přivola- lo nechtěnou pozornost. Přesto byl ale rád, že zbraň má. Vyrazil zpět doprostřed haly, pak zahrnul doprava, kde po- stávalo více lidí. Typický večerní čas na mezinárodní kon- ferenci, kdy se sprádají tisíce nezávazných plánů, kde mezi mužstvem a kurtizánami přelétají pohledy porozumění i ne- souhlasu, kde se všude tvoří nejrůznější skupinky.

Za mramorovým pultem u stěny kontroloval úřed- ník s tužkou, kterou držel jako štětec, žluté listy papírů. *Telegramy*. Před pultem stáli dva lidé, tlustý postarší pán a žena v tmavě červených šatech, jejichž sytá barva ladila s dlouhými tiziánovými vlasy... Hnědé vlasy. Šlo o ženu z výtahu, která žertovala o Caesarových daních a punských válkách, o doktorku, jež pak chvíli stála vedle něho u recepcce a ptala se po telegramu.

Bourne se ohlédl. Vrahové dobře využívali davu, neustá- le se zdvořile omlouvali, ale cílevědomě a trvale postupovali kupředu. Jeden šel po pravé, druhý po levé straně a jejich cesty se sbíhaly jako dvě křídla při obchvatném manévru. Pokud ho drželi v dohledu, musel před nimi slepě utíkat bez přesného cíle, bez znalosti, zda jeho cesta každou chvíli ne- skončí ve slepé uličce, odkud už nebude úniku. A pak při- jdou tlumená zakašláni a kapsy pláští zůstanou propálené střelným prachem...

Pokud ho udrží v dohledu?

Takže si jdeme sednout do poslední řady... Tam můžeme klidně spát. Rád používá diaprojektor. Aspoň bude příjemná tma.

Jason se znovu obrátil a pohlédl na hnědovlasu ženu. Dočetla telegram a poděkovala úředníkovi. Sundala si stínované brýle s rohovinovými obroučkami a zastrčila je do kabelky. Nebyla od Jasona dále než dva a půl metru.

Teď hovoří Bertinelli, myslím, že zase o ničem.

Na nic jiného než na instinktivní rozhodnutí nebyl teď čas. Bourne si přehodil kufr do levé ruky, rychle přistoupil k ženě u pultu a dotkl se jejího lokte. Jen zlehka, aby ji nevylekal.

„Paní doktorko?...“

„Prosím?“

„Jste přece doktorka...?“ S výrazem zmateného člověka ji pustil.

„St. Jacquesová,“ dokončila větu. Slovo Saint pronesla s francouzskou výslovností. „Vy jste ten muž z výtahu.“

„Neuvědomil jsem si, že to jste vy,“ omlouval se. „Řekli mi, že budete vědět, kde přednáší Bertinelli.“

„Je to napsáno na tabuli. Salonek sedm.“

„Obávám se, že nevím, kde to je. Nemohla byste mě tam, prosím, dovést? Jdu pozdě a musím si z jeho přednášky udělat nějaké poznámky.“

„Z přednášky Bertinelliho? Proč? Vy jste z marxistických novin?“

„Z neutrálního syndikátu,“ odpověděl Jason a sám se podívil, odkud zná ten výraz. „Zaskakuji za řadu lidí. Myslí si, že přednáška nestojí za jejich osobní přítomnost.“

„Možná že ne, ale poslechnout byste si ho měl. V tom, co říká, je několik krutých pravd.“

„Já prohrál, tak ho musím najít. Možná byste mi ho mohla ukázat.“

„Obávám se, že ne. Dovedu vás k salonku, ale pak si musíte jít zatelefonovat.“ S cvaknutím zaklapla kabelku.

„Prosím. *Pospěšte si!*“

„Cože?“ Pohlédla na něj tázavě a nepřiliš vlídně.

„Promiňte, já *opravdu* spěchám.“ Pootočil se doprava; oba muži nebyli dál než sedm metrů.

„Jste trochu hrubý,“ oznámila mu doktorka St. Jacquesová.

„*Prosím vás.*“ Ovládl nutkání ji postrčit, aby konečně vylouzl z uzavírajících se čelistí blížící se pasti.

„Tudy.“ Vyrázila směrem k široké chodbě vzadu vlevo. V těchto zadních částech haly už davy prořídly a chyběli i prominentní hosté. Konečně dorazili k něčemu, co vypadalo jako tunel vyložený sametem tmavě červené barvy s párem dveří proti sobě. Světelné nápisy informovaly, že jde o vchody do konferenčního sálu číslo 1 a číslo 2. Na konci haly byly dvojité dveře, na nichž zlatá písmena označovala vchod do salonku 7.

„Tady,“ oznámila Marie St. Jacquesová. „Až vejдете dovnitř, dejte pozor, asi tam bude tma. Bertinelli používá při přednáškách diaprojekci.“

„Jako v biografu,“ poznamenal Bourne a snažil se dohlédnout za skupiny lidí na vzdáleném konci chodby. Uviděl ho; muž se zlatými obroučkami se s omluvami právě protahoval kolem živé trojice v hale. Vcházel do chodby, jeho společník mu byl v patách.

„...značný rozdíl. Sedí pod pódiem a káže.“ Doktorka St. Jacquesová něco dopověděla a chystala se k odchodu.

„Co jste to říkala? Pódium?“

„No, vyvýšená tribuna. Užívá se pro výstavy.“

„To se tam nějak musí dostat.“

„Co se tam musí dostat?“

„Vystavované předměty. Existuje tam nějaký východ? Někaké dveře?“

„Nemám ponětí. Teď už ale skutečně musím jít telefonovat. Ať se vám profesorova přednáška líbí.“ Odvrátila se.

Jason upustil kufr na zem a uchopil ji za paži. Při tom dotyku na něj pohlédla. „Prosím, dejte tu ruku pryč.“

„Nechci vás vylekat, ale nemám na vybranou.“ Hovořil potichu, oči upíral přes její rameno. Zabijáci trochu zpomalili. Byli si jisti svým úlovkem. „Musíte jít se mnou.“

„Nebudte směšný!“

Sevřel jí paži jako ve svěráku a postrčil před sebe. Pak vytáhl z kapsy revolver, aby to muži, vzdálení nyní asi deset metrů, neviděli. „Tohle nechci použít. Také vás nechci zranit. Ale když budu muset, udělám obojí.“

„Můj Bože...“

„Budte zticha. Dělejte prostě, co vám řeknu, a nic se vám nestane. Musím se dostat z tohoto hotelu a vy mi pomůžete. Jen co se dostanu ven, nechám vás jít. Ale do té doby ne. Pojdme, jde se dovnitř.“

„Nemůžete...“

„Ale ano, můžu.“ Přitiskl jí hlaveň k žaludku, do tmavého hedvábí, které se pod tlakem zbraně mačkalo. Žena strachem oněměla a přestala klást odpor. „Jdeme.“

Posunul se k ní z levé strany, stále jí svíral paži a revolver držel ve výši svých prsou, těsně u jejího těla. Upírala oči na zbraň, rty zůstaly pootevřené a dýchala nepravdělně. Bourne otevřel dveře a vstrčil ji před sebou dovnitř. Z chodby zaslechl jediné slovo.

„Rychle!“

Ocitli se ve tmě, avšak jen na okamžik. Místnost prořízl kužel světla. Rozzářil se nad řadami křesel a osvětlil hlavy posluchačů. Projekce na vzdáleném plátně na pódiu předváděla nějaký graf se sítí čar označených čísly. Na levé straně obrázku začínala tlustá černá čára, která v nepravidelných skocích pokračovala napravo. Sálem zněl hlas s výrazným přízvukem, navíc zesílený mikrofonem.

„Povšimněte si, že během roku sedmdesát a sedmdesát jedna, kdy kapitáni průmyslu dobrovolně přijali – opakují *dobrovolně* přijali – zvláštní omezení výroby, výsledné ekonomické poklesy byly daleko méně výrazné – diapozitiv dvanáct, prosím – než tak zvaná paternalistická regulace trhu státními intervencemi. Další diapozitiv, prosím.“

Místnost znovu potemněla. Nastaly nějaké problémy s promítačkou; první paprsek světla zmizel a další se neobjevil.

„Diapozitiv dvanáct, prosím!“

Jason tlačil ženu kupředu a postupoval s ní uličkou mezi postavami stojícími podél zadní stěny a poslední řadou křesel. Snažil se odhadnout velikost přednáškového sálu a pátral po nějakém červeném světle, jež by označovalo nouzový východ. Konečně jej uviděl! Matná načervenalá záře v dálce. Až na pódiu, za projekčním plátnem. Žádný jiný východ tu nebyl a kromě vchodu do salonku číslo sedm ani žádné jiné dveře. Musel se k tomu východu dostat. Musel se dostat na pódium.

„Marie – *tudy!*“ Šepot se ozval odněkud zleva, z poslední řady křesel.

„Ne, miláčku. Zůstaň se mnou.“ Druhé zašeptání vychá-

zelo z úst muže, který stál přímo před Marií St. Jacquesovou. Odlepil se od stěny a zastoupil jí cestu. „Rozdělili nás. Chybí tu nějaké židle.“

Bourne jí pevně přitlačil revolver k hrudníku, aby se důrazně připomněl. Žena bez dechu zašeptala a Jason byl vděčný za tmou, díky níž jí nebylo vidět do tváře. „Prosím, nechte nás projít,“ žádala francouzsky. „*Prosím.*“

„Co se děje? Souvisí to nějak s vaším telegramem, má drahá?“

„Jsem její starý přítel,“ zašeptal Bourne.

Nad stále hlasitějším reptáním obecenstva se ozval výkřik. „Mohli bychom vidět *diapozitiv dvanáct? Per favore!*“

„Musíme najít někoho na konci řady,“ vysvětloval Jason a znovu se ohlédl. Pravá polovina dveří se otevřela a uprostřed obličeje ve stínu se na zlatých brýlích odráželo matné světlo z chodby. Bourne mumlal omluvu a protlačil dívku kolem jejího nic nechápajícího přítele, jenž byl nakonec nucen ustoupit ke zdi.

„Lituji, ale spěcháme!“

„Jste velice hrubý!“

„Ano, já vím.“

„*Diapozitiv dvanáct! Ma che infamia!*“

Z projektoru vyrazil další kužel světla, celý se chvěl znerózněným promítačem. Na plátně se objevil nový graf právě ve chvíli, kdy Jason s brunetou dosáhli vzdálené stěny, odkud po celé délce sálu až k pódiu vedla úzká ulička. Vmáčkli ji tedy do rohu, přitlačil se na ni celým tělem i obličejem.

„Budu křičet,“ zašeptala.

„Budu strílet,“ odpověděl. Kradmo vykukoval podél postavy vmačknuté do rohu. Oba zabijáci už byli uvnitř, mhou-

řili oči a otáčeli hlavami jako vyplašení hlodavci, jak se snažili mezi obličejí posluchačů v sále najít svůj cíl.

Hlas přednášejícího zněl ostrými, stručnými tirádami jako naprasklý zvon. „*Ecco!* Pro všechny skeptiky, kterým dnes večer přednáším – a to je většina z vás – zde vidíte statistický důkaz. Svou podstatou je stejný jako stovky dalších analýz, které jsem provedl. Ponechte trh těm, kteří se na něm pohybují. Vždycky je samozřejmě možné nalézt menší excesy. Představují však jen nevýznamnou cenu, zaplacenou za všeobecné blaho.“

Ozval se ojedinělý potlesk menší části přítomných jako výraz souhlasu. Bertinelli se vrátil k normálnímu tónu, dál drmolil a dlouhým ukazovátkem píchal do plátna, aby zdůraznil evidentní výsledky – pro něj evidentní. Jason se znovu zaklonil a zaregistroval blýskání zlatých brýlí v odrazu světla z promítačky. Zabiják se právě rukou dotýkal ramene svého společníka, hlavou ukazoval doleva a přikazoval mu, aby zahájil z této strany prohlídku sálu. Sám se evidentně chystal pátrat zprava. Vykročil, a jak se bokem prodíral před řadou lidí stojících u stěny a prohlížel si zblízka jejich obličej, zlaté obroučky se mu blýskaly ještě nápadněji. Za pár vteřin se dostane do rohu a bude *u nich*. Zbývalo jedině zastavit zabijáka výstřelem z revolveru. Jestli se ale pohne někdo z řady za ním, nebo jestli ta ženská zpanikaří a strčí do něho... nebo jestli svého pronásledovatele z tisíce a jednoho jiného důvodu netrefí, bude v pasti. I kdyby toho muže zasáhl, na opačné straně sálu čeká ještě jeden zabiják, zcela určitě dobrý střelec.

„Diapozitiv *třináct*, prosím.“

To je ono. *Ted!*

Kužel světla zhasl. Ve tmě Bourne odtrhl ženu ode zdi,

otočil ji, až mu stanula tvář v tvář. „Jestli jen špitnete, zabiju vás!“

„To vám věřím,“ zašeptala zděšeně. „Jste šílenec.“

„Pojďme!“ Postrčil ji úzkou uličkou, jež vedla k pódiu vzdálenému takových sedmnáct metrů. Světlo z promítačky se znovu objevilo; chytil dívku a strhnul ji dolů na kolena a složil se vedle ní. Řady sedících diváků je nyní kryly před zraky útočníků. Stiskl jí paži, což byl signál, aby pokračovala v pohybu kupředu, lezla... pomalu, pořád přikrčená, ale stále *kupředu*. Porozuměla a její třesoucí se postava se začala sunout po kolenou.

„Závěry této části jsou nevyvratitelné,“ téměř křičel přednášející. „Motivace výdělku je neoddelitelná od tlaku na produktivitu práce, avšak jejich antagonistické role se nikdy nemohou vyrovnat. To věděl již Sokrates, že nerovnost hodnot je trvalá. Zlato prostě není ani mosaz, ani železo; kdo z přítomných by to mohl popřít? Obrázek čtrnáct, prosím!“

Znovu nastala tma. *Ted'*

Zvedl rychle ženu a začal ji tlačit kupředu k pódiu. *Ted'* byli pouhý metr od jeho okraje.

„*Cosa succede?* Co se děje, prosím? Obrázek čtrnáct!“

Opět se to stalo! Promítačka se znovu zasekla a tma v sále trvala déle. A na pódiu, kousek nad nimi, zářilo červené světlo východu. Jason prudce uchopil dívku za ruku. „Vylezte na pódium a utíkejte k východu. Jsem hned za vámi. Jestli se zastavíte nebo vykřiknete, okamžitě střílím.“

„Proboha, pusťte mě!“

„Ještě ne.“ Myslel to vážně. Někde existuje další východ z budovy, u něhož nějací další muži čekají na svůj cíl z Marseilles. „Běžte! *Ted'!*“

Doktorka St. Jacquesová se vzpřímila a rozběhla se k pódiu. Bourne ji nadzvedl, postrčil přes vyvýšený okraj, sám se na něj vyšvihl a pomohl jí vstát.

Z promítačky vyšlehl proud oslňujícího světla. Ozářil plátno a osvětlil pódium. Mezi posluchači, kteří uviděli dvě cizí postavy, se rozléhaly výkřiky překvapení i posměchu a nad tím vším hřímal rozhořčený hlas Bertinelliho.

„To je nesnesitelné! Tady jsou snad komunisti!“

Ozvaly se další zvuky – celkem tři – náhlé, ostré a smrtící. Zvuk zbraní opatřených tlumičem. Z dřevěného obložení polokruhovitého jeviště se odštípla velká tříska. Jason srazil mladou ženu k zemi a vyrazil směrem k úzkému prostoru na boku pódia. Ženu táhl za sebou.

„*To je on! Tam nahore!*“

„*Rychle! Ten projektor!*“ Z uličky v sále se ozvalo zaječení, jak světlo projektoru šlehlo směrem doprava a zaplavilo polovinu pódia – ne však až ke kraji. Paprskům se zde do cestypletly svislé kulisy, jež zakrývaly obě strany jeviště; *stín, světlo, stín*. A na konci kulis, v zadní stěně jeviště, byl východ. Vysoké kovové dveře se zvláštní klikou.

Ozval se cinkot rozbitého skla, jež se vysypalo z nouzového osvětlení nade dveřmi. Zásah jednoho ze střelců. Jasonovi to však nevadilo, protože lesklá mosazná klika už byla dobře patrná.

V přednáškovém sále vypukl obrovský zmatek. Bourne chytil ženu za halenku a smýkl s ní za kulisy ve směru nouzového východu. Na okamžik se zdálo, že se chce bránit; udeřil ji tedy přes tvář a táhl za sebou, dokud se neocitli těsně u kliky.

Kulky narážely do zdi napravo. Střelci běželi uličkou, aby

mohli na svou oběť lépe zamířit. Za několik vteřin budou u nich a za stejnou dobu si kulky, třeba aspoň jedna, najdou cíl. Bourne dobře věděl, že jich mají ještě dost. Nevěděl, proč to ví, ale byl si tím naprosto jistý. Podle zvuku si dokázal představit zbraň, v duchu viděl i její zásobník se zbývajícými náboji.

Předloktím udeřil do kliky u dveří. Ty se otevřely dokořán. Jason v mžiku skočil do prostoru a vzpírající se St. Jacquesovou vtáhl za sebou.

„Nechte mě!“ ječela. „Dál už nejdu! Jste blázen! To přece byly výstřely!“

Jason kopnutím dveře za sebou zavřel. „Vstaňte!“

„Ne!“

Hřbetem ruky ji udeřil přes obličej. „Lituju, ale půjdete se mnou. Vstaňte! Jakmile budeme venku, máte mé slovo, že vás nechám jít.“ Kam ale teď? Nacházeli se v nějakém dalším tunelu, na zemi však nebyl žádný koberec a ve stěnách žádné leštěné dveře se světly. Vypadalo to tu jako nějaká opuštěná nákladní rampa. Na betonové podlaze u zdi stály dva nákladní vozíky z ocelových trubek. Jason měl pravdu; vystavované předměty se na jeviště salonku číslo sedm musely někudy dopravit. Nouzové dveře k jevišti byly dost velké na to, aby tudy prošly i rozměrné kusy.

Dveře! Musí je nějak zablokovat. Marie St. Jacquesová už byla na nohou. Jednou rukou ji přidržoval a druhou se chopil vozíku a přitahoval jej ke kovovému dveřím. Pomocí ramene a kolena se mu to podařilo. Pak si všiml, že kolečka vozíků mají brzdy. Nohou stlačil a zabrzdil nejprve přední, pak i zadní kola.

V momentě, kdy nohu natahoval ke konci vozíku, dívka

se rychle otočila ve snaze vykroutit se ze sevření. Sklouzl rukou k jejímu zápěstí a zkroutil je. Zaječela, v očích slzy, rty rozechvěné. Přitáhl si ji k sobě a postrčil vlevo. Rozběhli se směrem, kde by snad mohla být, zadní část Carillonu du Lac a kde snad naleznou východ z budovy. Protože tam, jedině tam tu ženu ještě potřeboval; na několik prvních vteřin, aby se neobjevil jako osamocený muž na útěku, nýbrž aby vypadali jako dva nenápadní lidé.

Za nimi se ozývala série hlasitých úderů. Zabijáci se pokoušeli otevřít nouzový východ. Zabržděný vozík však znamenal dost těžkou překážku.

Bourne táhl dívku po cementové podlaze. Bránila se, znovu začala kopat a každou chvíli se zkroutila na jednu nebo druhou stranu. Byla na pokraji hysterie. Neměl teď na vybranou – uchopil ji pevně za loket, palec přiložil do loketní jamky a vši silou stiskl. Zalapala po dechu; nenadálá a silná bolest ji zaskočila. Vzlykla, prudce hlesla, přestala se bránit a nechala se vést kupředu.

Doběhli k betonovému schodišti; čtyři schody s ocelovou hranou vedly dolů ke kovovým dveřím. Určitě to je nakládací rampa a za těmi dveřmi bude zadní parkoviště hotelu. Byli téměř u cíle. Teď šlo hlavně o dojem, jakým zapůsobí, až projde dveřmi.

„Poslouchejte,“ promluvil k dívce, jež byla hrůzou ztuhlá. „Chcete, abych vás pustil?“

„Ach, Bože, ano! *Prosím vás!*“

„Tak udělejte přesně to, co vám řeknu. Teď sejdeme po schodech a těmito dveřmi vyjdeme ven jako dva naprosto normální lidi, kterým skončila směna. Zavěsíte se do mě a pomalu půjdeme. Budeme si spolu povídat, až budeme do-

cházet k autům na vzdálené straně parkoviště. Oba se budeme smát – ne nahlas, prostě jen tak nenuceně – jako bychom si právě vzpomněli na něco veselého, co se dneska přihodilo. Pamatujete si to všechno?“

„Za posledních patnáct minut se mi nestalo vůbec nic směšného,“ odvětila sotva slyšitelně.

„Tak předstírejte, že se stalo. Možná že tam na mě čeká past. Pokud ano, nebudu brát žádné ohledy. Jasně?“

„Myslím, že mám zlomené zápěstí.“

„Nemáte.“

„Levou paži a rameno. Nemůžu s ničím ani pohnout, tak mi v tom cuká.“

„Zmáčknul jsem vám jenom nervové zakončení, během několika minut se to upraví. Budete v pořádku.“

„Jste zvíře.“

„Chci přežít,“ vysvětloval. „Tak jdem. Pamatujte si, až otevřu dveře, tak se na mě s úsměvem podíváte, zakloníte hlavu a lehce se zasmějete.“

„To bude to nejtěžší, co jsem kdy dokázala.“

„Pořád je to snazší než umřít.“

Zraněnou rukou se do Jasona zavěsila a takto sešli těch několik schodů k nákladním dveřím. Jason je otevřel a společně vyšli ven. Rukou se dotýkal revolveru v kapse pláště a očima přehlížel rampu. Nade dveřmi svítla v drátěném ochranném pletivu jediná žárovka. Její záře dopadala na další betonové schody po levé straně, které vedly na chodník. Společně se svou zajatkyňi se vydal tím směrem.

Žena se chovala přesně podle pokynů, ale celkový dojem, popravdě řečeno, byl poněkud strašidelný. Když scházeli ze schodů, obrátila se k němu a nejasné světlo odhalilo její vystrašené rysy. Plné rty měla pootevřené, takže odhalova-

ly bílé zuby ve falešném, nervózním úsměvu. Oči vypadaly jako dva temné kruhy, v nichž se odrážel primitivní strach. Slzami potřísněnou pleť měla napjatou a bledou, zohyzděnou zarudlými skvrnami tam, kam před chvilkou dopadla jeho ruka. Díval se do tváře jakoby vytesané z kamene, na masku orámovanou tiziánovými prameny vlasů, jež v kaskádách splývaly až na ramena, rozechvívány večerním větrem. Svým pohybem tak tvořily jedinou živoucí část jinak nehybné masky.

Z hrdla se jí dral přidušený smích, žíly na dlouhém krku nápadně vystoupily. Nebyla daleko zhroucení, ale na to si Jason nedovolil ani pomyslet. Musel se soustředit na prostor kolem, na každický pohyb – jakkoliv nepatrný –, jenž by mohl ve stinných zákoutích parkoviště zaznamenat. Zřejmě byl tento prostor za hotelem využíván zaměstnanci Carillonu du Lac; půl sedmé a noční směna již byla na svém pracovišti. Nikde žádný pohyb, klidný tmavý prostor zaplňovaly řady automobilů, které jako obrovští brouci s mrtvými reflektory zíraly tiše do tmy.

Náhle zaslechl škrábavý zvuk kovu o kov. Zvuk vycházel zprava, od jednoho auta v nejbližší řadě. Která to je řada? Které auto? Mírně zaklonil hlavu, jako by reagoval na nějaký podařený vtip své spolence, a očima přejel po oknech nejbližšího vozu. Nic.

Nebo přece jen? Něco, ale bylo to tak malé, že téměř nic neviděl... a taky matné. Nějaké drobné zelené kolečko, sotva patrné zelené světlo. Pohybovalo se... zároveň s nimi.

Zelené. Malé... světlo? Náhle se mu, z pozapomenuté minulosti, vynořila představa zaměřovacího kříže puškohledu. Právě hleděl přímo do zaměřovače. *Zaměřovač!* Teleskop... infračervený teleskop pušky!

Jak jen ho mohli zabijáci poznat? Na to existovala řada odpovědí. V Gemeinschaftu používali ruční vysílačky, tady je mohli mít také. Měl na sobě plášť a jeho zajatkyňě hedvábné šaty – noc byla chladná. Žádná žena by takhle ven nevyšla.

Vyrazil doleva, skrčil se a vrazil ramenem do břicha Marie St. Jacquesové. Ta zavravorala dozadu ke schodům. Ve staccatovém rytmu se ozvala řada tlumených ran a všude kolem explodovaly kousky asfaltu a kamenů. Vrhł se vpravo na zem a v momentě, kdy dopadł na asfalt, se několikrát překulil. Současně z kapsy kabátu vytrhl revolver. Pak se znovu vymrštil, tentokrát přímo vpřed, levou rukou si přidržel pravé zápěstí a mířil na okénko s puškou. Třikrát vystřelil.

Z tmavého vozu se ozval výkřik, který přešel do úpění, zajíknutí a nakonec ticha. Bourne zůstal nehnutě ležet, čekal, naslouchal a pozoroval, připraven k dalšímu výstřelu. Ticho. Začal se zvedat..., ale nešlo to. Něco se přihodilo. Sotva se mohl se pohnout. Pak se celým hrudníkem začala šířit bolest, jež sílila natolik, že se musel předklonit. Opíral se oběma rukama, potřásal hlavou ve snaze zaostřit pohled a vymanit se z agonie. Levé rameno, levá polovina hrudníku – těsně pod žebry, levé stehno – těsně nad kolenem – pod kyčelním kloubem; to všechno byla místa předchozích ran, odkud mu před měsícem odstraňovali tucty stehů. Intenzivním přepínáním svalů a šlach si ta neúplně zhojená, oslabená místa znovu poranil. Och, bože! Musí se přece postavit a dostat k autu toho zabijáka, vytáhnout ho ven a pak zmizet.

Násilím se přiměl zvednout hlavu. Obličej se mu zkroutil do bolestivé grimasy. Pohlédl na Marii St. Jacquesovou. Ta

pomalou vstávala, nejprve na kolena, pak na nohy. Přidržovala se přitom hotelové zdi. Jakmile se postaví, uteče.

Nemůže ji nechat odejít! Mohla by s křikem vtrhnout do hotelu. Pak by sem přišli lidi. Někteří, aby mu pomohli, jiní, aby ho zabili. Musí ji zastavit.

Nechal své tělo znovu klesnout na zem a začal se kutálet doleva, jako nějaký zdivočelý skřítek, až se dostal kousek od zdi hotelu a od své společnice. Pozvedl zbraň a namířil jí na hlavu.

„Pomozte mi vstát,“ vyrazil ze sebe namáhavě, hlasem plným napětí.

„Cože?“

„Slyšíte mě. Pomozte mi *vstát!*“

„Říkal jste, že budu moci odejít! Dal jste mi své slovo!“

„Musím ho tedy vzít zpátky.“

„*Prosím vás, nedělejte to!*“

„Revolverem mířím přímo na vaši hlavu, doktorko. Buď půjdete sem a pomůžete mi vstát, nebo vám ustřelím hlavu.“

Vytáhl mrtvého muže z auta a ženě poručil, aby si sedla za volant. Pak otevřel zadní dvířka a doplazil se na zadní sedadlo, kde se schoulil.

„Jedte,“ nařizoval. „Pojedete, kam vám řeknu.“

Kapitola 6

Kdykoliv se ocitnete ve stresové situaci – a budete mít dost času – pak se ze všech sil snažte do ní vžít. Úplně volně se s ní ztotožněte a nechte slovy i představami zaplnit svou mysl. Nesnažte se ji jakýmkoliv způsobem usměrňovat. Buďte jako houba – soustřeďte se na všechno a na nic. Třeba se vám vybaví některé zvláštní věci, některé potlačené spoje se elektricky propojí a začnou znovu fungovat.

Když se Bourne usazoval v rohu zadního sedadla a snažil se alespoň trochu ovládnout, vytanula mu na mysl tato Washburnova slova. Masíroval si hrudník, jemně mnul zraněné svaly kolem starých ran. Bolest tam cítil stále, ale už zdaleka ne tak ostrou jako před chvílí.

„Nemůžete mi prostě jenom poručit, abych řídila!“ vykřikla St. Jacquesová. „Nevím, kam jedu!“

„To já také ne,“ ujistil ji Jason. Napřed jí řekl, aby se držela na silnici podél břehu jezera. Byla tma a on musel získat čas k přemýšlení. Když už pro nic jiného, tak aby se z něho stala houba, schopná do sebe nasávat.